Ρ. ΚΙΠΛΙΝΚ

ΠΑΡΑΜΙΘΙΑ

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—1937

Ρ. ΚΙΠΛΙΝΚ

ΠΑΡΑΜΙΘΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ Ν. ΚΑΠΝΑ
ΖΟΓΡΑΦΙΕΣ Θ. ΓΙΑΛΙ

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ—1937

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΚΟΣ

Ο Ελέφαντας, πεδάκι-μυ, μόνο τόρα έχι προβοσκίδα. Ένο πριν στα παλιά τα χρόνια, ο ελέφαντας δεν ίχε καμιά προβοσκίδα. Ίχε μονάχα μίτι, σαν κάπια πίτα, μαβριδερί κε μεγάλι όσο ένα παπύτσι. Ι μίτι αφτί κυνιότανε σ' όλες τις μεριές, μα οστόσο δεν άκσιζε καθόλυ: μίπος με τέτια μίτι μπορίς τίποτα να σικόσις από κάτο;

Μα νά τον ίδιο αφτό κερό, στα παλιά τα χρόνια, ζύσε ένας τέτιος ελέφαντας, ίτε, ας τον πύμε καλίτερα, ελεφαντάκο, πυ ίτανε τρομερά φιλοπερίεργος κι' όπιονα κι' αν τίχενε ν'ανταμόσι, τυ φορτονότανε με τις εροτίσις-τυ. Ζύσε ο ελεφαντάκος-μας στιν Αφρικί κε σκότιζε όλι τιν Αφρικί με τις εροτίσις-τυ.

Σκότιζε τι μακροπόδαρι θιά-τυ στρυθοκαμιλίνα, κε τιν ροτύσε, γιατί τα φτερά στιν ορά-τις φιτρόνυν έτσι κι' όχι αλιότικα, κ' ι μακροπόδαρι θιά-τυ στρυθοκαμιλίνα τύδινε γι' αφτό κλοτσιές με το σκλιρό κατάσκλιρο ποδάρι-τις.

Σκότιζε το μακροπόδαρο θιό-τυ Καμιλοπαρδαλί κε τον ροτύσε, γιατί έχι στο κορμί-τυ βύλες, κι' ο κρεμανταλάς θιός-τυ Καμιλοπαρδαλίς τύδινε γι' αφτό κλοτσιές με τι σκλιρί—κατάσκλιρι οπλί-τυ.

Μα κι' αφτό δεν τυ έκανε να χάνι τι φιλοπεριέργιά-τυ.

Κε ροτύςε τι χοντρί θιά-τυ Ιποποταμίνα, γιατί τα μάτια-τις ίνε τέτια κόκινα, κ' ι χοντρί θιά-τυ Ιποποταμίνα τΰδινε γι'αφτό κλοτςιές με τιν ολόχοντρι οπλί-τις.

Μα κι'αφτό δεν τυ έκανε να χάςι τι φιλοπεριέργιά-τυ.

'Οτι κι'αν έβλεπε, ότι κι'αν άκυε, ότι κι'αν μύριζε, ότι κι'αν άνκιζε—ροτύςε αμέςος για όλα κι' αμέςος τυ δίνανε κατραπακιές όλι ι θιί κε ι θιέςι-τυ.

Μα κι' αφτό δεν τυ έκανε να χάςι τι φιλοπεριέργιά-τυ.

Ροτύςε το μαλιαρό θιό-τυ το ςκιλοκέφαλο Πίθικα, γιατί όλα τα πεπόνια ίνε τόςο γλικά, κι'ο μαλιαρός θιός-

τυ Πίθικας τὔδινε γι'αφτό κατραπακιές με το φυντοτό μαλιαρό ποδάρι-τυ.

Μα κι'αφτό δεν τυ έκανε να χάςι τι φιλοπεριέργιά-τυ.

Κ' έτιχε μια φορά, ένα όμορφο προί, λίγο πριν απ' τιν ιςιμερία, να ροτίςι αφτός ο Ελεφαντάκος-μας—ο αρςύ-ζις κε βαρετός—για ένα τέτιο πράμα, πυ κανένας καμιά φορά δεν το ρότιςε. Ρότιςε:

— Τί τρόι το μεςιμέρι ο Κροκόδιλος;

'Ολι τότε φονάκςανε:

— Σ-ς-υ-υ τ!

Κε ςτι ςτιγμί, δίχος πολά λόγια, αρχίςανε να τον κοπανάνε.

Τον χτιπύςανε πολίν όρα, δίχος να πάρυν ανάςα, μα όταν ςταμάτιςαν το κςίλο, έτρεκςε ςτι ςτιγμί ς'ένα πυρνά-ρι κ' ίπε ςτο πυλάκι Καμπανέλι.

— Ο πατέρας-μυ με κςιλοφόρτοςε, κ' ι μιτέρα-μυ με κςιλοφόρτοςε, κι' όλες ι θιές-μυ με κςιλοφορτόςανε, κι' όλι ι θιί-μυ με κςιλοφορτόςανε για τιν ανιπόφορι φιλο-περιέργιά-μυ, κε μολατάφτα έχο τρομερί επιθιμία να μά-θο, τί τρόι άραγε το μεςιμέρι ο Κροκόδιλος;

Κε το πυλί Καμπανέλι ίπε με λιπιτερά κε πικρά αναφιλιτά:

— Πίγενε ςτο πλατί ποτάμι Λίμποπο. 'Ινε λερό, θολοπράςινο κε φιτρόνυν ολόγιρά-τυ φαρμακερά δέντρα, πυ φέρνυνε τον πιρετό. Εκί όλα θα τα μάθις.

Τιν άλι μέρα, οπόταν δεν ίχε μίνι πια τίποτα απ' τιν ιςιμερία, ο Ελεφαντάκος πίρε μαζί-τυ μπανάνες—εκα-

τό ολάκερα φύντια!—κε ζαχαροκάλαμο—πάλι εκατό φύν-
τια!—κε δεκαεφτά πράσινα τραγανιστά πεπόνια, τα φόρτο-
ςε όλα αφτά πάνο στις πλάτες-τυ, κι'αφύ αποχερέτιςε
τυς αγαπιμένυς ςινκενίς-τυς κε τυς εφχίθικε πολά-πολά
καλά, κςεκίνιςε. — Έχετε για!—τυς ίπε. Πιγένο στο
λερό, θολοπράσινο ποτάμι Λίμποπο· εκί φιτρόνυνε τα δέντρα
πυ φέρνυνε τον πιρετό, κι' ότι αν κάνο θα μάθο, τί τρόι

το μεσιμέρι ο Κροκόδιλος.

Κ' ι σινκενίς-τυ εποφελιθίκανε άλι μια φορά τιν εφκερία κε τυ τις βρέκσανε καλά-καλά για κατεβόδιο, αν κε τις παρακαλύσε πάρα πολί εβγενικά να μιν κοπιάζυνε

Αφτό για τον Ελεφαντάκο δεν ίτανε απ'τα σπάνια φενόμενα, κ'έφιγε απ'τυς σινκενίς-τυ λιγάκι τσυρομαδιμένος, μα δίχος ν'απορίσι πολί. Στο δρόμο έτρογε πεπόνια κε πετύσε τις φλύδες κάτο, γιατί δεν ίχε με τί να μαζόκσι τις φλύδες αφτές.

Απ'τιν πόλι Γρεμ πέρασε στιν πόλι Κιμπερλέι, απ' τιν Κιμπερλέι στι γι τυ Χαμόδυ, απ'τι γι τυ Χαμόδυ ανατολικά κε βόρια κε ς'όλο το δρόμο τρεφότανε με πεπόνια, οσότυ έφτασε επιτέλυς στο λερό, θολοπράσινο πλατί ποτάμι Λίμπονο, πυ ίτανε τριγιριζμένο ίσια-ίσια από τέτια δέντρα, όπος έλεγε το πυλί Καμπανέλι.

Πρέπι όμος να κσέρις, πεδάκι-μυ, ότι ος τι βδομάδα αφτί, ος τι μέρα αφτί, ος τιν όρα αφτί, ος το λεφτό αφτό ο φιλοπερίεργος Ελεφαντάκος-μας ποτέ-τυ δεν ίχε δι Κροκόδιλο κε δεν ίκσερε κιόλας, τί θα πι Κροκόδιλος. Φαντάσυ λιπόν τιν περιέργιά-τυ!

Το πρότο πυ χτίπισε στα μάτια-τυ ίτανε ο Δίχρομος Πίθονας, τυ Βραχόφιδο, τιλιγμένο ολόγιρα ς'ένα βράχο.

— Σιγνόμιν, παρακαλό! — ίπε ο Ελεφαντάκος πάρα πολί εβγενικά. — Δεν ανταμόσατε εδό πυθενά τον Κροκόδιλο; Τόσο έφκολα μπορί να χάσι κανένας εδό το δρόμο-τυ.

— Αν αντάμοσα τον Κροκόδιλο; — με τιν καρδιά-τυ επανάλαβε τιν ερότισι το φίδι. — Ίδρες τί να με ροτίσις!

— Σιγνόμιν, παρακαλό!—εκςακολούθιςε ο Ελεφαντάκος.—Μπορίτε να μυ πίτε, τί τρόι το μεςιμέρι ο Κροκόδιλος;

Τότες ο Δίχρομος Πίθονας δεν μπόρεςε πια να βαςτάκςι, κςετιλίχτικε γλίγορα-γλίγορα κ'έδοςε με τιν τεράςτιά-τυ υρά μια κατραπακιά τυ Ελεφαντάκυ. Κ' ι υρά-τυ έμιαζε με τον κόπανο πυ αλονίζυνε κε ίτανε ςκεπαζμένι όλι με λέπια.

— Μορέ, θάβματα!—ίπε ο Ελεφαντάκος.—Δε φτάνι πυ ο πατέρας-μυ με κςιλοφόρτονε, κ' ι μίτερα-μυ με κςιλοφόρτονε, κι' ο θιός-μυ με κςιλοφόρτονε, κ' ι θιά-μυ με κςιλοφόρτονε, κι' ο άλος ο θιός-μυ ο Σκιλοκέφαλος Πίθικας με κςιλοφόρτονε, κ' ι άλι ι θιά-μυ ι Ιποποταμίνα με κςιλοφόρτονε, κι' όλι, όπος ςτέκυντε, με κςιλοφορτόνανε για τιν πολί μεγάλι-μυ φιλοπεριέργια,—εδό, καθός βλέπο, αρχίζι κςανά ι ίδια ιςτορία.

Κε αποχερέτιςε πολί-πολί εβγενικά το Δίχρομο Πίθονα τον βοίθιςε να κςανατιλιχτί ολόγιρα ςτο βράχο κε τράβικςε παραπέρα αν κε τον τςυρομαδίςανε αρκετά, οςτόςο, δεν απορύςε γι'αφτό, μα καταπιάςτικε πάλι με τα πεπόνια, κςαναπετύςε κάτο τις φλύδες,—γιατί, το κςαναλέο, με τί θα τις ςίκονε;—κε γλίγορα έφταςε ς'ένα δοκάρι, πυ ίτανε έτςι πεταμένο ίςια-ίςια τιν όχτι τυ λερύ, θολοπράςινυ ποταμύ Λίμποπο, πυ ίνε τριγιριζμένο απ'τα δέντρα, πυ φέρνυνε τον πιρετό.

Μα ι αλίθια, πεδάκι-μυ ίνε, ότι αφτό δεν ίτανε καθό-

λυ δοκάρι—ίτανε ο Κροκόδιλος. Κε μισοάνιξε ο Κροκόδιλος το ένα μάτι-τυ—να έτσι.

— Σιγνόμιν, παρακαλό!—τυ ίπε ο Ελεφαντάκος πολί-πολί εβγενικά. Δεν έτιχε να δίτε πυθενά εδό ς'αφτά τα μέρι τον Κροκόδιλο;

Ο Κροκόδιλος μισοάνιξε κε τ'άλο το μάτι-τυ κ' έβγαλε κε τι μισί τιν υρά-τυ πάνο απ'το νερό. Ο Ελεφαντάκος (κε πάλι πολί εβγενικά) τραβίχτικε πίσο, γιατί δεν ίχε καθόλυ όρεξι να δοκιμάσι νέες κατραπακιές.

— Έλα εδό σιμά, μικρύλι-μυ!—ίπε ο Κροκόδιλος.—Δε μυ λές, τί σε χριάζετε κε το ροτάς;

— Σιγνόμιν, παρακαλό!—ίπε ο Ελεφαντάκος πολί-πολί εβγενικά!—Ο πατέρας-μυ με ξιλοφόρτονε, κ' ι μιτέρα-μυ με ξιλοφόρτονε, κ' ι αψιλί θιά-μυ Στρυθοκαμιλίνα με ξιλοφόρτονε, κι' ο μακροπόδαρος θιός-μυ Καμιλοπαρδαλίς με ξιλοφόρτονε, κ' ι άλι-μυ θιά Ιποποταμίνα με ξιλοφόρτονε, κι' ο άλος-μυ ο θιός ο μαλιαρός Πίθικας με ξιλοφόρτονε, κι' ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο, να μόλις τόρα πριν από λίγο με ξιλοφόρτοσε πολί δινατά, κε τόρα—σας το λέγο όχι για να σας πιράξο κε να θιμόσετε—καθόλυ δε θα ίθελα να με ξιλοφορτόσυνε ξανά.

— Έλα πιο σιμά, μικρύλι-μυ,—ίπε ο Κροκόδιλος,—γιατί ο Κροκόδιλος, πυ λες, ιμ' εγό ο ίδιος.

Για να επικιρόσι τα λόγια-τυ, έκανε να κιλίσι απ' το δεξί-τυ μάτι ένα μεγάλο κροκοδίλιο δάκρι.

Ο Ελεφαντάκος χάρικε πολί. Τυ κόπικε ι ανάσα, έπεσε στα γόνατα κε φόναξε:

— Εσάς κε χριαζόμουνα! Ίνε τόσες μέρες που σας ζιτό! Πέτε-μυ σας παρακαλό πιο γλίγορα, τί τρότε το μεσιμέρι;

— Έλα πιο σιμά, μικρύλι-μυ, να το κριφομουρμουρίσο στ' αφτί-συ.

Ο Ελεφαντάκος χαμήλοσε στι στιγμί τ' αφτί-του στο συβλερόδοντο στόμα του Κροκόδιλυ, κι' ο Κροκόδιλος τον άρπαξε απ' τι μικρί-του μιτίτσα, που ος τι βδομάδα αφτί, ος τι μέρα αφτί, ος τιν όρα αφτί, ος το λεφτό αφτό δεν ίτανε καθόλυ μεγαλίτερι από παπύτσι.

— Απ' τι μέρα αφτί,—ίπε ο Κροκόδιλος ανάμεσα απ' τα δόντια-του,—απ' τι μέρα αφτί θα τρόγο μικρά Ελεφαντάκια.

Του Ελεφαντάκυ αφτό δεν του άρεσε καθόλυ, κε ίπε, μέσα απ' τι μίτι-του.

— Αθίθτε με, πόδο ποδί! (Αφίστε-με, πονό πολί).

— Τότε ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο, όρμισε απ' το βράχο κε ίπε:

— Αν, αγαπιτέ-μυ φιλαράκο, δεν τιναχτίς στι στιγμί πίσο μ' όσι δίναμι έχις, τότε ι γνόμι μυ ίνε, ότι δε θα προφτάσις να πις «ένα, δίο, τρία!» κε ι κυβέντα-σου μ' αφτό το δερμάτινο σακί (έτσι εκσιμνύσε τον Κροκόδιλο), θα σε πετάξι νά εκί, σ' εκίνο το διάφανο ρέμα...

Ι Δίχρομι Πίθονες, τα Βραχόφιδα, μιλάνε πάντα επιστιμονικά.

Ο Ελεφαντάκος τον άκυσε, έκατσε στα πισινά-του πό-

δια, κι’ άρχιςε να τραβιέτε πίςο. Τραβιότανε, κε τραβιό-
τανε, κε τραβιότανε, κι’ ι μίτι-τυ άρχιςε να μακρένι. Κι’

ο Κροκόδιλος πέραςε πιο μέςα ςτο νερό, το άφριςε κε το
θόλοςε όλο με τα χτιπίματα τις υράς- τυ, κε τραβύςε, κε
τραβύςε, κε τραβύςε κι’ αφτός.

Κ’ ι μίτι του Ελεφαντάκυ όλο κε μάκρενε, κι’ ο Ελε-
φαντάκος άνιχςε κε τα τέςερά-τυ πόδια, τέτια μικρύτςικα
ελεφαντόποδα, κε τραβιότανε, κε τραβιότανε, κε τραβιότα-
νε, κ’ ι μίτι-τυ όλο κε μάκρενε. Κι’ ο Κροκόδιλος χτιπύ-
ςε με την υρά-τυ, ςαν με χανένα κυπί, κε τραβύςε, κε
τραβύςε, κι’ όςο περιςότερο τραβύςε, τόςο κε πιο μακριά

γινότανε ι μίτι τυ Ελεφαντάκυ, κε πονύσε ι μίτι αφτί τρο-μ-μ-με-ρά!

Κι' άκσαφνα ο Ελεφαντάκος ένιοσε, ότι τα ποδαράκια-τυ γλιστρίσανε στο χόμα, κε φόνακσε μέσα απ' τι μίτι, πυ τυ ίχε γίνι σχεδόν πέντε πόδια μακριά:

— Αφίθτε-με! φτάνι! Αφίθτε-με!

Άμα τ' άκυσε αφτό ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο, κσεπετάχτικε κάτο απ' το βράχο, τιλίχτικε με διπλό κόμπο στο πισινό ποδάρι τυ Ελεφαντάκυ κε τυ ίπε με τι θριαμβεφτικί φονί-τυ:

— Ο άπιρε κε λαφρόμιαλε στρατοκόπε! Πρέπι να καλοτεντοθύμε όσο μπορύμε, γιατί ι γνόμι-μυ ίνε, ότι το ζοντανό αφτό θοριχτό, με το θορακιζμένο-τυ κατάστρομα (έτσι εκσιμνύσε τον Κροκόδιλο) θέλι να χαλάσι τι μελοντική καριέρα-συ...

Ι Δίχρομι Πίθονες, τα Βραχόφιδα, έτσι εκφράζυντε πάντα.

Κε νά τραβάι το Φίδι, τραβά ο Ελεφαντάκος, μα τραβάι κι' ο Κροκόδιλος. Τραβάι, τραβάι, μα επιδί ο Ελεφαντάκος κι' ο Δίχρομος Πίθονας, το βραχόφιδο, τραβάνε δινατότερα, ανανκάζετε τέλος ο Κροκόδιλος ν' αφίσι τι μίτι τυ Ελεφαντάκυ κι' ο Ελεφαντάκος κσεπετάχτικε πίσο με τέτιο πλατσάριζμα, πυ ακύστικε ς' όλο το Λίμποπο.

Κι' ο Ελεφαντάκος έτσι όπος στεκότανε, έτσι κ' έκατσε με φόρα κε χτίπισε πολί δινατά, μα μολατάφτα πρόφτασε να πι στο Δίχρομο Πίθονα, το Βραχόφιδο, εφχαριστό αν κε, να πύμε τιν αλίθια, γι' αφτό τόρα δεν ίτανε

κερός: έπρεπε να καταπιαςτί πιο γλίγορα με τιν τεντομένι μίτι-τυ—να τιν τιλίκςι με βρεμένα φίλα μπανανιάς, κε να τι χόςι στο κρίο θολοπράςινο νερό τυ ποταμιύ Λίμποπο, για να κριόςι λιγάκι.

— Τί ςυ χριάζετε αφτό;—ίπε ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο.

— Σιγνόμιν, παρακαλό,—ίπε ο Ελεφαντάκος,—ι μίτι-μυ έχασε τιν προτινί-τις όπςι κε περιμένο να κςανακοντένι.

— Πολίν κερό θ' ανανκαςτίς να περιμένις,—ίπε ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο.—Διλαδί ίνε παράκςενο, πόςο μερικί δε νιόθυνε το ίδιο-τυς το ςιμφέρο!

Ο Ελεφαντάκος έκατςε πάνο απ' το νερό τρις μέρες κε τρις νίχτες κι' όλο κε περίμενε: δε θα μικρένι άραγε ι μίτι-τυ. Μα ι μίτι-τυ δε μίκρενε, κε, όχι μονάχα αφτό, μα για τι μίτι κε μόνο τα μάτια τυ Ελεφαντάκυ έγιναν λίγο αλίθορα.

Γιατί, πεδάκι-μυ, ελπίζο να το μάντεπςες πια, ότι ο Κροκόδιλος τράβικςε τι μίτι-τυ Ελεφαντάκυ κε τιν έκανε ςαν αλιθινί προβοςκίδα—απαράλαχτα τέτια, όπος έχυνε ι τορινί Ελέφαντες.

Στο τέλος τις τρίτις μέρας πέτακςε μια μίγα κε τςίμπιςε τον Ελεφαντάκο στιν πλάτι, κι' αφτός, δίχος να το καταλάβι κι' ο ίδιος τί κάνι, ςίκοςε τιν προβοςκίδα-τυ, έδοςε μια με τιν προβοςκίδα τις μίγας—κ' εκίνι έπεςε σκοτομένι.

— Ορίςτε το πρότο κέρδος!—ίπε ο Δίχρομος Πίθο-

νας, το Βραχόφιδο.—Σκέπςυ λιπόν μονάχος: μπορύςες να κάνις τίποτα τέτιο με τιν προτινί-ςυ μίτι πυ έμιαζε σαν καρφίτςα; Αλίθια, ίςος να θέλις να κυλατςίςις λιγάκι;

Κι' ο Ελεφαντάκος, δίχος κι' ο ίδιος να το νιόςι, πός τυ ςινέβικε αφτό, άπλοςε καταγίς τιν προβοςκίδα-τυ, κςερίζοςε μια καλί χυφτιά χορτάρι, τίνακςε από πάνο τα χόματα κε στι στιγμί τόχοςε στο στόμα-τυ.

— Ορίςτε κε δέφτερο κέρδος!—ίπε ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο.—Ας δοκίμαζες να τόκανες αφτό με τιν προτινί-ςυ μίτι! Αλίθια, δεν παρατίριςες, ότι ο ίλιος άρχιςε να κέι πολί δινατά;

— Να ςυ πο, έτςι μυ φένετε κε μένα!—ίπε ο Ελεφαντάκος.

Κε δίχος να το νιόςι κι' ο ίδιος πός τυ ςινέβικε αφτό, ρύφικςε με τιν προβοςκίδα-το απ' το λερό, θολοπράςινο ποτάμι Λίμποπο λίγι λάςπι κε τιν έρικςε πάνο στο κεφάλι-τυ: ι λάςπι κοματιάςτικε ςα μια μυςκεμένι πίτα, κι' ολόγιρα απ' τ' αφτιά τυ Ελεφαντάκυ τρέκςανε ολάκερι χίμαρι νερό.

— Ορίςτε τρίτο κέρδος!—ίπε ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο.—Ας δοκίμαζες να το κάνις αφτό με τιν προτινί-ςυ μιτίτςα. Κι' αλίθια δε μυ λες, τί γνόμι έχις τόρα για τις κατραπακιές;

— Σιγνόμιν, παρακαλό,—ίπε ο Ελεφαντάκος,—αλά τις κατραπακιές, μα τιν αλίθια, δεν τις αγαπό.

— Μα να τυ τις βρέκςις εςί αλυνύ;—ίπε ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο.

— Γι' αφτό ίμε έτιμος!—ίπε ο Ελεφαντάκος.

— Εσί ακόμα δεν κσέρις τι μίτι-συ!—ίπε ο Δίχρομος Πίθονας, το Βραχόφιδο.—'Ινε θισαβρός, κι' όχι μίτι.

— Σας εφχαριστό,—ίπε ο Ελεφαντάκος,—θα το πάρο ιπόψι-μυ αφτό. Κε τόρα ίνε κερός να γιρίσο σπίτι. Θα πάγο στους αγαπιμένυς-μυ σινκενίς κε θα δοκιμάσο τι μίτι-μυ πάνο στυς σπιτιανύς-μυ.

Κε τράβικσε ο Ελεφαντάκος ς' όλι τιν Αφρικί, κυνόντας κε διασκεδάζοντας με τιν προβοσκίδα-τυ. Ίθελε φρύτα—τάπερνε ίσια απ' το δέντρο κε δε στεκότανε να περιμένι, όπος πριν, να πέσυνε μοναχά-τυς.

Θέλι να φάι χόρτο—το κσεριζόνι ίσια απ' τι γι κε δε σφίνκετε να κάτσι στα γόνατα, όπος πριν.

Τον ενοχλύνε ι μίγες—σπάνι απ'το δέντρο ένα κλαδάκι κε το κυνάι σα βεντάγια. Κέι ο ίλιος—χόνι τιν προβοσκίδα-τυ στο νερό, κι' ορίστε πάνο στο κεφάλι-τυ ένα κρίο, ιγρό πλατσάριζμα. Τον πιάνι στενοχόρια να τριγιρνάι μοναχός-τυ δίχος δυλιά στιν Αφρικί—λέι με τιν προβοσκίδα-τυ τραγύδια, κ' ι προβοσκίδα-τυ ίνε πιο ιχερί από εκατό χάλκινες τρομπέτες.

Επίτιδες αφίκε το δρόμο-τυ για να ζιτίσι να βρι τιν Ιποποταμίνα, να τιν κσιλοφορτόσι καλά-καλά κε να κιτάκσι, αν τυ ίπε τιν αλίθια ο Δίχρομος Πίθονας για τιν κενύρια-τυ τι μίτι. Αφύ κσιλοφόρτοσε τιν Ιποποταμίνα, κσαναγίρισε στο δρόμο-τυ κε σίκονε από κάτο τις φλύδες εκίνες τον πεπονιόν, πυ σκορπύσε, όταν πίγενε στο Λίμποπο,—γιατί ίταν φιλοκάθαρος Χοντρόδερμος.

Ίχε σκοτινιάσι πια, οπόταν μια ορέα βραδιά έφτασε στο σπίτι, στυς αγαπιμένυς σινκενίς-τυς. Τίλικσε τιν προβοσκίδα-τυ σα δαχτιλίδι κε ίπε:

—Γιά-σας! Πός τα περνάτε;

Εκίνι χαρίκανε φοβερά, κε στι στιγμί με μια φονί τυ ίπαν:

—Σίμοςε, σίμοςε να ςυ δόςυμε κατραπακιές για τιν ανιπόφορι φιλοπεριέργιά-ςυ.

—Εχ, μορέ σις!—ίπε ο Ελεφαντάκος.—Καταλαβένετε μίπος εςίς, τί θα πι κατραπακιά! Νά, εγό κςέρο καλά. Θέλετε, σας τ᾽ αποδίχνο.

Κε κςετίλικςε τιν προβοςκίδα-τυ, κε στι στιγμί διο αγαπιτί-τυ αδερφί κςεπεταχτίκανε με τα ποδάρια πάνο.

—Μά τις μπανάνες,—φονάκςανε εκίνι,—πύ έγινες τόςο καπάτςος κε τί σινέβικε με τι μίτι-ςυ;

—'Ινε κενύρια ι μίτι-μυ αφτί κε μυ τιν έδοςε ο Κροκόδιλος—στο λερό, θολοπράσινο ποτάμι Λίμποπο,—ίπε ο Ελεφαντάκος.—'Επιαςα κυβέντα μαζί-τυ, για το τί τρόι το μεςιμέρι κε για ενθίμιςι μυ χάριςε κενύρια μίτι.

—Ελεινί, άςκιμι μίτι!—ίπε ο μαλιαρός, φυντοτός θιόςτυ Πίθικας.

—Μπορί, νάχις δίκιο,—ίπε ο Ελεφαντακος,—μα ίνε οφέλιμι!

Κε άρπακςε το μαλιαρό Πίθικα απ᾽ το μαλιαρό-τυ ποδάρι κι᾽ αφύ τον κύνιςε στον αέρα, τον πέτακςε σε μια σφικοφολιά.

Κε τόςο κυτύρντιςε ο σιχαμερός αφτός Ελεφαντάκος, πυ κςιλοφόρτοςε όλυς τυς αγαπιμένυς-τυ σινκενίς. Εκίνι γυρλόςανε απάνο-τυ τα μάτια-τυς απ᾽ το θαβμαζμό. 'Εβγαλε απ᾽ τι μακροπόδαρι θιά-τυ Στρυθοκαμιλίνα σχεδόν όλα τα φτερά απ᾽ τιν υρά· άρπακςε το μακροπόδαρο θιόκα-τυ Καμιλοπαρδαλί απ᾽ το πιςινό ποδάρι κε τον κυβάλιςε πάνο απ᾽ τα πυρνάρια· άρχιςε με γιυχαίζματα να στέλνι νερό-

φυςκες ίςια μέςα ςτ' αφτί τις ολόχοντρις θίτςας-τυ Ιποποταμίνας, όταν εχίνι νίςταζε μέςα ςτο νερό μετά το μεςιμεριανό φαγί, μα κανένα δεν άφινε να πιράκςι το πυλάκι Καμπανέλι.

Ι δυλιά έφταςε ος εχί, πυ όλι ι ςινκενίς-τυ—άλος νορίτερα, άλος αργότερα—κςεκινίςανε για το λερό, θολοπράςινο ποτάμι Λίμποπο, πυ ίνε τριγιριζμένο από δέντρα, πυ φέρνυνε τον πιρετό ςτυς ανθρόπυς για να τυς χαρίςι κι αφτύς ο Κροκόδιλος από μια τέτια μίτι.

Αφύ γιρίςανε, ι ςινκενίς δε μαλόνανε πια, κι' απ' εχίνο τον κερό, πεδάκι-μυ, όλι ι Ελέφαντες, πυ θα τίχι ν' ανταμόςις, ακόμα κ' εχίνι πυ ποτέ-ςυ δε θα δις, όλι-τυς έχυνε νά τέτια προβοςκίδα, όπος αφτός ο φιλοπερίεργος Ελεφαντάκος.

Ἔχςι ιπιρέτες έχο εγό
Γοργύς κε τολμιρύς
Κε ότι κι'αν επιθιμό,
Ροτάο πάντα αφτύς.
Σε κάθε νέβμα στι στιγμί
Προφτένυνε παντύ.
Αφτύς τυς λένε: Πιός, Γιατί,
Πός, Πότε, Τί κε Πύ.
Στι θάλασα κε στα βυνά
Τυς στέλνο εγό παντύ.
Ἴστερα αρχίζο τι δυλιά
Κ' ι δύλι-μυ γλεντύν.
Μόλις κσιπνίσο το προί
Κσανά εγό στι δυλιά
Κ' ι δύλι-μυ με το φαί
Γλεντύν κε τα Πιοτά.
Μα έχο μια αγαπιμί
Μια φίλι πεδικιά.
Χιλιάδες δύλυς έχι αφτί
Κι'όλι-τυς στι δυλια.
Κε σα σκιλιά στέλνι παντύ—
Στα χιόνια, στι βροχί
Δέκα χιλιάδες Πός κε Πύ
Κε εκατό Γιατί!

ΠΟΣ ΓΙΝΑΝΕ Ι ΘΟΡΑΚΟΦΟΡΙ (ΔΑΣΙΠΟΔΕΣ)

Αγαπιτό-μυ πεδάκι, θα συ διγιθό πάλι ένα παραμύθι για τυς Μακρινύς κε Παλιύς Κερύς. Ζύσε τότες ο Κακός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σκαντζόχερος. Ζύσε στο θολό ποτάμι Αμαζόνιος, έτρογε σαλιάνκυς κι'ότι άλο έβρισκε. Κι' ίχε μια φιλενάδα, τιν Αργοπόδαρι χελόνα, πυ κι'αφτί ζύσε στο θολό ποτάμι Αμαζόνιος, έτρογε κι'αφτί ότι έβρισκε κε πράσινι σαλάτα. 'Ολα πιγένανε καλά, δεν ίνε έτσι, πεδάκι-μυ;

Μα τιν ίδια αφτί εποχί, στυς Μακρινύς κε Παλιύς Κερύς, ζύσε στο θολό ποτάμι Αμαζόνιος ο Χροματιστός Γιαγυάρος. Αφτός έτρογε όλα, όσα τίχενε να πιάσι. Δεν κατάφερνε να πιάσι λάφι—έτρογε τον πίθικο. Δεν κατάφερνε να πιάσι πίθικο —δε σιχενότανε κε το βάτραχο, δεν έβρισκε βάτραχο—έτρογε τιν κατσαρίδα. Κι'αν δεν έβρισκε ύτε βατράχυς, ύτε κατσαρίδες—πίγενε στι μαμάκα-τυ τ Γιαγυαρίνα, κι'αφτί τυ εκσιγύσε, πός πρέπι να κινιγάι κε να πιάνι τις Χελόνες κε τυς Σκαντζόχερυς.

Κυνόντας κομψά τι χαριτομένι-τις υρά, ι μαμάκα-τ τον ορμίνεβε σιχνά:

— Αν, γιόκα-μυ, βρις Σκαντζόχερο, πέτακσέ-τον όςο μπορίς γλιγορότερα στο νερό. Ο Σκαντζόχερος μοναχός-τυ θ'ανίκσι μέσα στο νερό. Κι'αν τίχι να βρις Χελόνα, τσυν-χράνισε κε βγάλ-τιν με τα νίχια-συ απ'το θόρακά-τις.

Κι'όλα πιγένανε καλά, αγαπι-τό-μυ πεδάκι.

'Ιτανε μια θαβμάσια νίχτα πάνο απ'το θολό ποτάμι Αμαζόνιος. Ο Χροματιστός Γιαγυάρος ίδε, ότι κάτο απ' τον κορμό ενός πεζμένυ δέντρυ κάθυντε πλάι-πλάι ο Κακός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σκαντζόχερος κ' ι σκλιρόκορμι Αργοπόδαρι Χελόνα. Δεν μπορύσαν να γλιτόσυνε με το φεγγαριό, κε νά ο Κακός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σκαντζόχερος κυβαριάστικε, γιατί αλιότικα δε θάτανε Σκαντζόχερος, κ' ι σκλιρόκορμι Αργοπόδαρι Χελόνα έχοσε τα πόδια κε το κεφάλι κάτο απ'το θόρακά-τις, γιατί ίτανε Χελόνα. 'Ολα πιγένανε όπος έπρεπε, δεν ίνε έτσι αγαπιτό-μυ πεδάκι;

— Ακύστε-με προσεχτικά! — ίπε ο χροματιστός Γιαγυάρος. — Αφτό πυ θέλο να σας πο έχι για σας μεγάλι σιμασία. Ι μαμάκα-μυ μ' ορμίνεψε, πος αν τίχι κι'ανταμόσο Σκαντζόχερο, πρέπι να τον πετάκσο στο νερό, κε τό-

τε αφτός μοναχός-τυ θ' ανίκςι, κι' αν τίχι να δο Χελόνα, πρέπι τιν βγάλο απ'το τςόφλι-τις, να τιν τςυνκρανίςο με το πόδι-μυ κε να τι βγάλο κάτο απ'το θόρακά-τις. Μα πιός από ςας ίνε ι Χελόνα κε πιός ο Σκαντζόχερος,—ςας ορκίζυμε ςτις βύλες-μυ, δεν το κςέρο!

— Καλά θιμάςε, τί ςΰλεγε ι μαμάκα-ςυ;—ρότιςε ο Κακός-Ανκαθοτςιμπίχτις Σκαντζόχερος.— Να μιν τα μπέρδεπςες; Ίςος να ςυ ίπε ι μαμάκα-ςυ, πος όταν τίχις τι Χελόνα, πρέπι να τιν τςυνκρανίςις κε να τι βγάλις απ' το νερό, κι' όταν πιάςις το Σκαντζόχερο, πρέπι να πετάκςις πάνο-τυ το τςόφλι;

— Καλά θιμάςε, τί ςΰλεγε ι μαμάκα-ςυ;—ρότιςε ι Αργοπόδαρι Χελόνα.—Να μιν τα μπέρδεπςες; Ίςος να ςυ ίπε, πος όταν βρέκςις το Σκαντζόχερο με το νερό, πρέπι να τςυνκρανίςις το ποδάρι-ςυ, κι' όταν τίχις τι Χελόνα, πρέπι να τιν πετάκςις για ν' ανίκςι;

— Δεν πιςτέβο να ίνε έτςι! —ίπε ο Χρομαтιςτός Γιαγυάρος, μα μολατάφτα τάχαςε λιγάκι.—Κάντε-μυ τι χάρι επαναλάβετέ-το άλι μια φορά αφτό πυ ίπατε τόρα. Κι' αν ίνε δινατό πιο καθαρά.

Σαν τςυνκρανίςις το νερό με τα νίχια, χίςε-το κε τίλικςέ-το με το Σκαντζόχερο,—ίπε ο Κακός-Ανκαθοτςιμπίχτις Σκαντζόχερος.—Να το θιμάςε αφτό καλά, γιατί έχι πολί μεγάλι ςιμαςία.

— Αλά,—τυ ίπε ι Αργοπόδαρι, Χελόνα—όταν τςυνκρανίςις κε βγάλις το νερό απ'το ςκαντζόχερο, πρέπι να

βρέκςις με το νερό αφτό τι Χελόνα. Μίπος δεν το κςέρις αφτό;

— Απ'τιν ανακατοςιά-ςας αφτί ακόμα κ' ι βύλες, πυ έχο ςτι ράχι-μυ πονέςανε!—ίπε ο Χροματιςτός Γιαγυάρος. —Δε ζιτό τις ςιμβυλές-ςας, μα ςας ροτό μονάχα, πιός από ςας ίνε ο Σκαντζόχερος κε πιός ίνε, ι Χελόνα.

— Δε θα ςυ το πο,—απάντιςε ο Σκαντζόχερος. —Μα ςα θέλις, παρακαλό,—δοκίμαςε, πυ λες να τςυνχρανίςις κε να με βγάλις απ'το θόρακά-μυ.

— Αχά!—ίπε ο Χροματιςτός Γιαγυάρος.—Τόρα βλέπο, ότι εςί ίςε ι Χελόνα. Νόμιςες, πος δε θα το καταλάβο. Μα εγό το κατάλαβα.

Κε χτίπιςε με το πόδι-τυ ο Γιαγυάρος με όλι-τυ τι δίναμι το Σκαντζόχερο, μα ο Σκαντζόχερος ίχε κυβαριαςτί κε ςτυ ποδάρι τυ Γιαγυάρυ χοθίκανε τα μιτερά ανκάθια τυ Σκαντζόχερυ. Αφτό πυ λες το κακό θα ίτανε μικρό, μα διςτιχός ο Γιαγυάρος πέτακςε με το χτίπιμα τυ ποδαριύ-τυ το Σκαντζόχερο μακριά-μακριά ςτο δάςος κε δεν μπόρεςε να τον βρι μέςα ςτα χαμόδεντρα γιατί ίτανε πολί ςκοτινα.

Τότε έχοςε το ποδάρι-τυ ςτο ςτόμα, μα τ' ανκάθια αρχίςανε τότε να τςιμπύνε ακόμα περιςότερο. Πυλίν όρα δεν μπορύςε να μιλίςι απ'τον πόνο, κι'όταν άρχιςε να μιλάι, ίπε:

— Τόρα βλέπο, πος αφτό δεν ίτανε καθόλυ Χελόνα. Μα πος να κάνο για να μάθο, αν αφτί εδό ίνε ι Χελόνα;

Κι έκςιςε το ζβέρκο-τυ με το ποδάρι, πυ δεν ίχε πάθι τίποτα απ' τ' ανκάθια τυ Σκαντζόχερυ.

— Εγό κε ίμε ι Χελόνα,— τ' ομολόγιςε ι Αργοπόδαρι.—Ι μαμάκα-ςυ ς' ορμίνεπςε ςοςτά. Συ ίπε, ότι πρέπι να με βγάλις απ'το τςόφλι-μυ. Αφτό ίνε ςοςτί. Λιπόν αρχίνα τι δυλιά!

— Μόλις τόρα έλεγες, ότι εκίνι έλεγε το ένα κε τόρα λες, ότι έλεγε το άλο!—ίπε ο Γιαγυάρος, ρυφόντας τ' ανκάθια απ' το ποδάρι-τυ.

— Εςί λές, ότι εγό λέο, ότι εκίνι έλεγε άλα,—ίπε ι Χελόνα.—Κε τί μ' αφτό; Γιατί, αν, όπος έλεγες εςί, ότε κε εγό έλεγα, ότι εκίνι έλεγε αφτό, πυ έλεγα εγό, βγένι, ότι εγό έλεγα αφτό, πυ έλεγε εκίνι. Μα αν νομίζις, ότι εκίνι έλεγε, ότι τάχα πρέπι να μ'ανίκςις με το τοδάρι, κι' όχι να με πετάκςις στο νερό μαζί με το τςόφλι-μυ,

—εγό ς' αφτό δε φτέο καθόλυ δεν ίνε αλίθια;

— Μα να τόρα δα μοναχί-ςυ έλεγες ότι, πρέπι να τςυνκρανίςο κε να ςε βγάλο με το πόδι-μυ απ'το τςόφλιςυ, —ίπε ο Χρωματιςτός Γιαγυάρος.

— Σκέπςυ καλά κε θα καταλάβις, πος δεν ίπα ποτές ένα τέτιο πράμα. Εγό μονάχα έλεγα εκίνο πυ έλεγε ι μαμά-ςυ, ότι πρέπι να κςεγδάρις με τα νίχια-ςυ το θορακά-μυ,—ίπε ι Αργοπόδαρι.

— Κε τί θα γίνι, αν ςυ κςεγδάρο το θόρακα;—ρότιςε επιφιλαχτικά ο Γιαγυάρος κε ρύφικςε με τι μίτι-τυ αέρα.

— Δεν κςέρο, γιατί ος τα τόρα κανένας δε μυ κςέγδαρε το θόρακα, μα ςυ λέο τιν αλίθια: αν θέλις να δις, πός θα κολιμπίςο μακριά από ςένα,—Πέτακςέ-με, παρακαλό, ςτο νερό.

— Δε ςε πιςτέβο! —ίπε ο Χρωματιςτός Γιαγυάρος.— Ι μαμά-μυ έλεγε ένα, κ' εςί έλεγες, ότι εκίνι έλεγε άλο, κε τόρα όλα έτςι μπερδεφτίκανε ςτο μιαλό-μυ, όςτε δεν κςέρο, πύ ίνε ι υρά-μυ κε πύ το κεφάλι-μυ. Κε τόρα ίπες απλά λόγια πυ τα καταλαβένο, κι' αφτό με μπερδέβι απ' όλα περιςότερο. Ι μαμά-μυ μ' ορμίνεπςε να πετάκςο έναν από ςας ςτο νερό κε μια κε λες, ότι εςί θέλις ςτο νερό, πάι να πι, πος δεν το θέλις αφτό. Εμπρός λιπόν πίδα ςτα θολά νερά τυ ποταμιύ Αμαζόνιυ. Γλίγορα!

— Καλά θα πιδίςο, μα κςέρε-το: ι μαμά-ςυ θα δι-

ςαρεςτιθί πολί. Σε παρακαλό, μιν τις λες, ότι εγό δε ςυ έλεγα, ότι εκίνι έλεγε...

— Αν πις έςτο κε μια λέκςι ακόμα για κίνο πυ έλεγε ι μαμά-μυ!..—φόνακςε ο Γιαγυάρος, μα ι Χελόνα, ςα να μι ςινέβικε τίποτα βύτικςε ςτα θολά νερά τυ ποταμιύ Αμαζόνιυ.

Κολιμπύςε πολί όρα κάτο απ' το νερό κε βγίκε ςτιν ακροποταμιά, όπυ τιν περίμενε ο Κακός-Ανκοθοτςιμπίχτις Σκαντζόχερος.

— Κόντεπςε να χαθύμε!—ίπε ο Σκαντζόχερος.— Δε μ' αρέςι αφτός ο Γιαγυάρος. Τί τυ ίπες για τον εαφτό-ςυ;

— Τυ ίπα τιν αλίθια. Τίμια τυ ίπα, ότι εγό ίμε ι Χελόνα, μα αφτός δεν το πίςτεπςε, μ' ανάνκαςε να πιδίςο ςτο νερό κε απόριςε πολί άμα ίδε, ότι ίμε ςτα ςοςτά ι Χελόνα. Τόρα πίγε να παραπονεθί ςτι μαμά-τυ. Ακύς;

Ακυότανε πός βριχάτε ανάμεςα ςτα χαμόδεντρα κε ςτα δέντρα, πάνο απ' το θολό ποτάμι τον Αμαζόνιο ο Γιαγυάρος κε φονάζι τι μιτέρα-τυ Γιαγυαρίνα. Κ' εκίνι ίρθε.

— Αχ, γιόκα-μυ, γιόκα-μυ,—άρχιςε να λέι αφτί, κυνόντας κομπςά τι χαριτομένι υρά-τις.—Έκανες, μυ φένετε, κάτι, πυ δεν έπρεπε καθόλυ να το κάνις.

— Αντάμοςα ςιμά ςτο ποτάμι ένα θεριυδάκι κε θέλιςα να το τςυνκρανίςο κε να το βγάλο έκςο απ' το θόρακά-τυ μοναχό-τυ μυ ίπε, πος το θέλι αφτό κε νά τόρα όλο το ποδάρι-μυ ίνε γιομάτο ανκά-α-θια-α!

— Αχ, γιόκα-μυ, γιόκα-μυ!—ίπε ι μιτέρα, κυνόντας κομπςά τι χαριτομένι υρά-τις.—Απ' τ' ανκάθια αφτά, πυ καρφοθίκανε στο πόδι-ςυ, βλέπο, ότι αφτό το θεριυδάκι ίτανε ο Σκαντζόχερος. Ἔπρεπε να τον πετάκςι στο νερό.

— Στο νερό πέτακςε το άλο το θεριυδάκι. Μυ ίπε, πος το λένε Χελόνα, μα εγό δεν το πίςτεπςα. Αποδίχτικε, ότι κε με τα ςοςτά ίτανε ι Χελόνα. Βύτικςε στο νερό, στο θολό ποτάμι Αμαζόνιος κε δεν το ίδα πια. Κε νά έμινα πιναζμένος κε θαρό, ότι πρέπι να περάςυμε από δο ςε άλα μέρι. Εδό, στο θολό ποτάμι τον Αμαζόνιο, όλα τα θεριά ίνε τόςο έκςιπνα. Δε θα μπορέςο ο καιμένος να τα βγάλο πέρα μαζί-τυς.

— Αχ, γιόκα-μυ, γιόκα-μυ, ίπε ι μιτέρα-τυ, κυνόντας κομπςά τι χαριτομένι-τις υρά.—'Ακυςε προςεχτικά κε να θιμάςε τί θα ςυ πο. Ο Σκαντζόχερος κυβαριάζετε κε τ' ανκάθια-τυ κςεπροβάλυν απ' όλες τις μεριές. Απ' το ςιμάδι αφτό μπορίς πάντα να γνορίςις το Σκαντζόχερο.

— Δε μυ αρέςι αφτί ι γριά, οχ, πός δε μυ αρέςι!—ίπε ο Κακός-Ανκαθοτςιμπίχτις Σκαντζόχερος. —Τί θα τυ πι ακόμα άραγε;

—Μα ι Χελόνα δεν μπορί να κυβαριαστί,—εκςακολύθιςε ι Γιαυγαρίνα, κυνόντας κομπςά τι χαριτομένι-τις υρά.—Ι

Χελόνα τραβάι κε πέρνι το κεφάλι κε τα πόδια-τις κάτο απ' το θόρακα. Απ' αφτό το σιμάδι μπορίς πάντα να γνορίςις τι Χελόνα.

— Δε μυ αρέςι αφτί ι γριά, οχ, πός δε μυ αρέςι!— ίπε ι Αργοπόδαρι Χελόνα.—Ακόμα κι' ο Γιαγυάρος κι' αφτός δε θα λιζμονίςι ένα τέτιο απλό μάθιμα. Αχ, Κακέ Ανκαθοτςιμπίχτι, τί λιπιρό ίνε, πυ δεν κςέρις να κολιμπάς.

— Μι στενοχοριέςε για μένα,—απάντιςε ο Κακός-Ανκαθοτςιμπίχτις.—Κε ςένανε πολά ςυ λίπυν. Για σκέπςυ τί θαβμάσια θα ίτανε, αν μπορύςες να κυβαριάζεςε! Αχ, μπελάς, πυ μας ίβρε! 'Ακυ, άκυ, τί λέι ο Γιαγυάρος!

Κι' ο Χροματιςτός ο Γιαγυάρος καθότανε πάνο απ'το θολό ποτάμι Αμαζόνιο, ρυφύςε απ'το ποδάρι-τυ τ' ανκάθια κε μυρμύριζε μοναχός-τυ:

'Οπιος κυβάρι τιλιχτί—
Σκαντςόχερο τον λένε.
Κε στο νερό, πυ θα χοθί—
Χελόνα τινε λένε.

— Αφτό ποτές δε θα το κςεχάςι κι' ο κόζμος ακόμα να χαλάςι,—ίπε ο Σκαντζόχερος.—Βάςτα-με απ' το πιγύνι, Αργοπόδαρι, θέλο να μάθο να κολιμπό. Μπορί αφτό ίςτερα να μυ χριαστί.

— Εφχαρίςτος!—ίπε ι Χελόνα. Κε βάςτακςε τον Ανκαθοτςιμπίχτι απ' το πιγύνι, ενόςο, εκίνος σπαρταρύςε στο θολό ποτάμι Αμαζόνιο.

— Θαβμάςιος κολιμπιτίς θα βγι από ςένα!—ίπε τυ Σκαντζόχερυ.—Κε τόρα, κάνε-μυ τι χάρι, χαλάροςε ςτι ράχι-μυ τα λυριά, πυ ςφίνκυνε το θόρακά-μυ, θα δοκιμάςο να κυβαριαςτό.

Ο Κακός-Ανκαθοτςιμπίχτις Σκαντςόχερος χαλάροςε τα λυριά ςτι ράχι τις Χελόνας, κι' ι Χελόνα έτςι άρχιςε να κυβαριάζετε κε να καμπυριάζι, πυ ςτο τέλος τα κατάφερε να λιγίςι λιγάκι,—όχι ολότελα, μα λιγάκι.

— Θαβμάςια!— ίπε ο Σκαντζόχερος.—Ε, φτάνι, παραπάνο δε χριάζετε. Ακόμα κε το πρόςοπό-ςυ μελάνιαςε. Κε τόρα, παρακαλό, βάςτα-με ςτο νερό άλι μια φορά. Θα δοκιμάςο να κολιμπίςο πλαγιαςτά. Μΰλεγες, ότι αφτό ίνε πολί έφκολο.

Κε κςανάρχιςε ο Σκαντςόχερος το κολίμπιμα,—αφτό ίταν το δέφτερό-τυ μάθιμα. Ι Χελόνα κολιμπύςε δίπλα-τυ.

— Πολί ορέα!—τυ ίπε.—Λίγο ακόμα κε θα κολιμπάς όχι χιρότερα απ' τι Φάλενα. Κε τόρα, κάνε-μυ τι χάρι, χαλάροςε τα λυριά ςτο θόρακά-μυ ακόμα κατά διο τριπίτςες, θα προςπαθίςο να ςκίπςο μπροςτά. Εςί λες, ότι αφτό ίνε πολί έφκολο. Πόςο θ' απορίςι ο Χροματιςτός Γιαγυάρος!

— Πολί ορέα!—φόνακςε ο Σκαντςόχερος, όλος μύςκεμα ίςτερα απ' το λύςιμο ςτο θολό ποτάμι Αμαζόνιο.—Τιλίζεςε τόςο καλά—απαράλαχτα ςαν τυς αδερφύς κε τις αδερφές-μυ. Διο τριπίτςες, λες; Καλά, μονάχα δεν πρέπι ν' ανκομαχάς τόςο δινατά, γιατί μπορί να μας ακύςι ο Χροματιςτός Γιαγυάρος. Πιο άφοβα! Σαν τελιόςις, θα

προσπαθίσο να βυτίχσο κε να κρατιθό όσο μπορό περισότερο κάτο απ' το νερό. Λες, πος αφτό ίνε πολί έφκολο. Πόσο θ' απορίσι ο Χροματιστός Γιαγυάρος. Μα πός ανίχσανε τα κομάτια τυ θόρακά-συ! Προτίτερα ίτανε δίπλα-δίπλα, κε τόρα ίνε το ένα απάνό στ' άλο.

— Αφτό έγινε, γιατί κυβαριαζόμυνα,—ίπε ι Χελόνα.—Μα κε σι άλαχσες. Προτίτερα έμιαζες με κάστανο κε τόρα έγινες ελατοκυκυνάρα. 'Ολα τ' ανκάθια-συ δράχτικαν κε γίνανε λέπια.

— Τί λες;—φόναχσε ο Σκαντσόχερος.—Αφτό έγινε, επιδί βράχικα στο νερό. Πόσο θ'απορίσι ο Χροματιστός Γιαγυάρος!

Έτσι ος το πρόι βοιθύσανε ο ένας τον άλο, κι' όταν ο ίλιος ανέβικε αψιλά στον υρανό, κάτσανε να ισιχάσυνε κε να στεγνόσυν. Κε, κιτάζοντας ο ένας τον άλο, παρατιρίσανε, ότι γενίκανε τέτιι, πυ καθόλυ δε μιάζανε με τον εαφτό-τυς.

'Ιστερα προγεβματίσανε κ' ι Χελόνα ίπε:

— Αγαπιτέ Σκαντζόχερε, εγό δεν ίμε πια τέτια, όπος ίμυνα χτες. Μα λογαριάζο, πος θα μπορέσο τόρα να κάνο το Γιαγυάρο να διασκεδάσι καθός πρέπι.

— Ακριβός το ίδιο ίθελα να πο κ' εγό. Λέχσι προς λέχσι!—φόναχσε ο Σκαντζόχερος.—Θαρό, ότι τα λέπια ίνε καλίτερα από όλα τ'ανκάθια κ'εχτός απ'αφτό χσέρο κε να κολιμπό τόρα. Πόσο θ'απορίσι ο Χροματιστός Γιαγυάρος! Πάμε να τον βρύμε.

Γλίγορα ίβρανε το Γιαγυάρο. Ακόμα ίχε να κάνι με

το πλιγομένο ποδάρι-τυ. Όταν παρυσιαστίκανε μπροστά-τυ, τόσο πολί απόρισε, πυ άρχισε να σέρνετε προς τα πίσο κ'έκανε τρις κυτρυβάλες ολόγιρα στιν ίδια-τυ υρά.

— Καλιμέρα!--ίπε ο Κακός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σκαντζόχερος.—Πιός πιγένι ι ανεχτίμιτι ιγία τις μαμάκας-σας;

— Σας εφχαριστό, ίνε καλά στιν ιγία-τις,—απάντισε ο Γιαγυάρος,—αλά, μι σας κακοφένετε, παρακαλό, δεν καλοθιμύμε τα ονόματά-σας.

— Αχ, πόσο αγενίς ίστε!—ίπε ο Σκαντσόχερος.—Μα μόλις χτες προσπαθύσατε να τσυνκρανίσετε κε να με βγάλετε απ'το θόρακά-μυ...

— Μα χτες εσί δεν ίχες θόρακα. Χτες ίσυνα γιομάτος ανκάθια. Αφτό πιός μπορί να το κσέρι καλίτερα από μένα; Κίτακσε το πόδι-μυ.

— Χτες ακόμα,—ίπε ι Χελόνα,—με διατάκσατε να ριχτό στο νερό κε να πνιγό στο θολό ποτάμι Αμαζόνιος, κε σίμερα ύτε θέλετε να με γνορίσετε. Νά πόσο αγρίκος κε κσεχάσιαρις ίστε!

— Μα με τα σοστά κσεχάσατε, τί σας ίπε ι μαμάκα-σας;—ρότισε ο Κακός-Ανκαθοτσιμπίχτις Σκαντζόχερος. —Καθαρά σας τόπε δα:

Όπια κυβάρι τιλιχτί—
Χελόνα τινε λένε.
Κε στο νερό πυ θα χοθί—
Σχαντζόχερο τον λένε.

Τότες κ' ι διό-τυς κυβαριαστίκανε κ'έτσι αρχίσανε να

στριφογιρίζυν ολόγιρα στο Γιαγυάρο—στριφογιρίζανε, στριφογιρίζανε, στριφογιρίζανε, πυ κε τα μάτια τυ Γιαγυάρυ αρχίσανε κι' αφτά να στριφογιρίζυνε, σαν τροχί αμακσιύ.

Έφιγε κε φόνακσε τι μιτέρα-τυ.—Μαμά,τις ίπε,—εκί στο δάσος ίνε κάτι παράκσενα θεριά! Για το ένα ίπες, πος δεν κσέρι να κολιμπάι, κι'αφτό κολιμπάι. Για τ'άλο ίπες, πος δεν κσέρι να κυβαριάζετε, κι'αφτό κυβαριάζετε. Κε, φένετε, μιραστίκανε ανάμεσά-τυς τα ρύχα-τυς. Προτίτερα το ένα ίταν ομαλό κε το άλο ανκαθοτό, μα τόρα κε τα διό-τυς ίνε με λέπια. Εχτός απ'αφτό έτσι στριφογιρίζυν, στριφογιρίζυν, στριφογιρίζυν, πυ το κεφάλι-μυ στριφογίρισε.

— Αχ, γιόκα-μυ, γιόκα-μυ,—ίπε ι μιτέρα Γιαυγαρίνα, κυνόντας κομπσά τι χαριτομένι-τις υρά.—Ο Σκαντζόχερος ίνε Σκαντζόχερος κε τί άλο μπορί να ίνε, εκσόν από Σκαντζόχερος; Ι Χελόνα ίνε Χελόνα κε θα μίνι πάντα Χελόνα!

— Μα καθόλυ δεν ίνε Σκαντζόχερος. Κε καθόλυ δεν ίνε Χελόνα. Ίνε λιγάκι Σκαντζόχερος κε λιγάκι Χελόνα, μα πός το λένε,—δεν κσέρο.

— Δε βαριέσε!—ίπε ι Μιτέρα-Γιαγυαρίνα.—Καθένας πρέπι νάχι τ' όνομά-τυ. Θα τ'ονομάζο το θεριό αφτό Θορακοφόρο, οσότυ να βρεθί γι'αφτό καθαφτό όνομα. Κι'αν ίμυνα στι θέσι-συ, δε θα το πίραζα—θα τ'άφινα ίσιχο.

Ο Γιαγυάρος έκανε, όπος τυ ίπανε ιδιέτερα πιστά εχτέλεσε τιν ορμίνια τις μαμάκας-τυ—ν'αφίσι το θεριυδάκι αφτό στιν ισιχία-τυ. Μα το πιο παράκσενο, αγαπιτό πεδάκι, ίνε, ότι στο θολό ποτάμι Αμαζόνιο απ'τιν ιμέρα αφτί κι' ος τα τόρα ακόμα όλι ονομάζυνε Θορακοφόρο τον Κακό-

Ανκαθοτςιμπίχτι Σκαντζόχερο κε τιν Αργοπόδαρι Χελόνα. Στα άλα τα μέρι ίνε φιςκά κε Σκαντζόχερι κε Χελόνες (ίνε κε ςτον κίπο-μυ), μα ι καλίτερι, ι εκςιπνότερι απ'αφτύς—ι παλιί Σκαντζόχερι κε ι Χελόνες, πυ ίνε ςκεπαζμένι με λέπια, ςαν τις κυκυνάρες τυ έλατυ, εκίνι, πυ ςτυς παλιύς κερύς ζύςανε ςτις θολές ακροποταμιές τυ Αμαζόνιυ,—εκίνι πάντα ονομάζυντε Θορακοφόρι, επιδί ίνε τέτιι έκςιπνι.

Τί άλο θέλις, αγαπιτό-μυ πεδάκι; Όλα έγιναν θαβμάςια, δεν ίνε αλίθια;

Κι μακριά ςτον Αμαζόνιο
Δεν επίγα εγό ποτές.
Μόνο ο «Δον» κ' ι «Μαγδαλίνα»,
Τα βαπόρια-μας, πυ λες,—
Μόνο ο «Δον» κ' ι «Μαγδαλίνα»
Πάν' ς'εκίνες τις αχτές.
Απ'το Λίβερπυλ νά βγένυν
Κάθε πέμπτι το προί
Τα βαπόρια κε πιγένυν
Ίςια ςτιν Αμερικί.
Πλέυνε ςτι Βραζιλία,
Βραζιλία,
Βραζιλία.
Να βρεθό ςτι Βραζιλία
Θέλο εκί ςτι μακρινί!
'Δο ςτα βορινά-μας δάςι
Δε θα βρίτε ςις ποτές

Μακρούραδυς γιαγυάρυς
Κε χελόνες θοριχτές.
Στι ζεστί όμος Βραζιλία,
Βραζιλία εκί μακριά,
Ἴν' μεγάλι αφθονία
Απ' ανίκυστα θεριά.
Άραγε τι Βραζιλία,
Βραζιλία,
Βραζιλία,
Θα τι δο τι Βραζιλία,
Πριν με βρυν τα γιρατιά;

ΓΙΑΤΙ Ι ΝΚΑΜΙΛΑ ΕΧΙ ΚΑΜΠΥΡΑ

Νά ένα παραμίθι ακόμα, κε θέλο να διιγιθό ς' αφτό, γιατί ι Νκαμίλα έχι τόσο μεγάλι καμπύρα στι ράχι-τις.

Στα πρότα-πρότα χρόνια, στον παλιό-παλιό κερό, όλι ι γι ίταν ολοκένυργι, μόλις ίχε φτιαστί. Τα ζόα εφτίς απ' τις πρότες μέρες αρχίςανε να ιπιρετύνε τον 'Ανθροπο. Μα στι Φοβερά Πλιχτικί 'Εριμο ζύςε ι Φοβερά-Πλιχτικί Νκαμίλα, πυ ύτε καν ςκεφτότανε να δυλέπςι. 'Ετρογε κςιρά ανκάθια, ςκλιρά κλαδιά, πυρνάρια κε φλύδες δέντρον, κε δεν ίθελε με κανένα τρόπο να δυλέπςι,—ίτανε τέτια αςινίδιτι, οκνιρί, τεμπέλα! Κι' ότι κι' αν τις λέγατε, όλο κι' απάντυςε:

—Κμπρ!

Μονάχα Κμπρ—κι' άλο τίποτα.

Να μια φορά, τι Δεφτέρα το προί, ίρθε ς' αφτίνα το 'Αλογο. Στι ράχι-τυ το 'Αλογο ίχε σέλα, στα δόντια χαλινάρι.

—Νκαμίλα, ο Νκαμίλα!—τις ίπε.—Πίγενε στον 'Ανθροπο κι' αρχίνα να τρέχις με τροχ, όπος τρέχυμε εμίς.

—Κμπρ!—απάντιςε ι Νκαμίλα, κε το 'Αλογο πίγε στο 'Ανθροπο κε τυ τα ίπε' όλα.

Δεν πέραςε πολί ίςτερα απ' αφτό κ' ίρθε στιν Νκαμίλα ο Σκίλος. Στο ςτόμα-τυ ίχε ένα κςίλο. 'Ιρθε κε ίπε:

—Νκαμίλα, ο, Νκαμίλα, πίγενε στον 'Ανθροπο, μάθε να κινιγάς κε να τυ φέρνις, όπος κινιγάμε κε τυ φέρνυμε εμίς.

—Κ μ π ρ!—απάντιςε ι Νκαμίλα, κι' ο Σκίλος πίγε ςτον 'Ανθροπο κε τυ τα ίπε όλα.

Δεν πέραςε πολί ίςτερα απ' αφτό κ' ίρθε ςτι Νκαμίλα το Βόδι. Στο λεμό-τυ το Βόδι ίχε ζιγό. 'Ιπε:

—Νκαμίλα, ο, Νκαμίλα, πίγενε στον 'Ανθροπο κι' όργονε τι γι, όπος τιν οργόνυμε εμίς.

—Κ μ π ρ!—απάντιςε ι Νκαμίλα, κε το Βόδι πίγε ςτον 'Ανθροπο κε τυ τα ίπε όλα.

Το βράδι ο άνθροπος προςκάλεςε το 'Αλογο, το Σκίλο κε το Βόδι κε ίπε:

—'Αλογο, Σκίλε κε Βόδι, ςας λιπύμε πολί (ο κόζμος δα ίταν ακόμα ολοκένυργος!), μα το θεριό, πυ φονάζι στιν 'Ερημο Κ μ π ρ, δεν ίνε ικανό για καμιά δυλιά, γιάτι αλιότικα προ πολύ θα ερχότανε να μ' έβριςκε. Ας πάι να ζι στιν 'Ερημό-τυ, δε θα το πιράκςο, μα εςίς θ' αναγκαςτίτε να δυλέβετε διο φορές παραπάνο—κε για τον εαφτό-ςας κε για κίνο.

Τότε το 'Αλογο, ο Σκίλος κε το Βόδι θιμόςανε, πολί (ο κόζμος δα ίταν ακόμα ολοκένυργος!). Πίγανε, στιν πιο μακρινί άκρι τις Ερίμυ κι' αρχίςανε να ςιζιτύνε φοναχτά, τί να κάνυνε, κε γαβγίζανε, κε χλιμιντρίζανε, κε μυνκρίζανε. Τυς ςίμοςε ι Νκαμίλα—ι αςινίδιτι οκνιρί κε

τεμπέλα!—κε μασόντας τεμπέλικα ξερό χορτάρι, άρχισε να τυς κοροιδέβι. Ύστερα ίπε—«Κμπρ», κε έφιγε.

Δίπλα στο δρόμο έτρεχε μέσα ς' ένα σίνεφο σκόνι ο Δζίνι, ο Κιρίαρχος Όλον τον Ερίμον. Σταμάτισε να κυβεντιάσι με το Άλογο, το Σκίλο κε το Βόδι.

— Κιρίαρχε Όλον τον Ερίμον!—ίπε το Άλογο.— Πιός έχι το δικέομα να χασομεράι, όταν ο κόζμος ίνε τόσο νέος κ' έχ' ακόμα τόσι πολί δυλιά;

— Κανένας,—απάντισε ο Δζίνι.

— Μα νά,—ίπε το Άλογο,—στι Φοβερά-Πλιχτικί τιν Έριμό-ςυ ζι ένα Φοβερά-Πλιχτικό θεριό, με μακρί λεμό, με μακριά ποδάρια, πυ απ' το προί ακόμα, απ' τι Δεφτέρα, ύτε καν σκέφτικε να πιάσι δυλιά. Δε θέλι να τρέχι με τροκ—με κανένα τρόπο.

— Φιω!—σφίριξε ο Δζίνι.—Μα αφτί ίνε ι Νκαμίλα-μυ, ορκίζυμε στο χρισάφι τον Αραβικόν ερίμον! Κε τί λέι;

— Λέι μονάχα μια λέξι:—Κμπρ,—ίπε ο Σκίλος.—Κμπρ—κε τίποτα άλο. Κε δε θέλι ύτε να κινιγάι, ύτε να κυβαλάι.

— Κε τί άλο λέι;—ρωτισε ο Δζίνι.

— Τίποτα άλο, μονάχα Κμπρ, κε δε θέλι να οργόνι,—απάντισε το Βόδι.

— Πολί καλά!—φώναξε ο Δζίνι.—Περιμένετε ένα λεφτό, τόρα τυ δίχνο εγό το Κμπρ.

Τιλίχτικε μέσα στι σκονένια τσιράδα-τυ κ' έτρεξε στιν Έριμο. Εκί ίδρε τι Νκαμίλα. Αφτί στεκότανε κε χαμάρονε τ' αντικαθρέφτιζμά-τις μέσα ς' ένα λασπόβαλτο—ι ασινίδιτι οκνιρί κε τεμπέλα.

— Πανύργε μακροπόδαρε φίλε-μυ,—ίπε ο Δζίνι.—Άκυσα, ότι δε θέλις να δυλέβις στον κενύριο, τον ολοκένυργο κόζμο-μας. Τί σιμένι αφτό;

— Κμπρ!—απάντισε ι Νκαμίλα.

Ο Δζίνι έκατσε στον άμο κε, ακυμπόντας το πιγύνι στο χέρι, άρχισε να κάνι μάγια, κ' ι Νκαμίλα στεκότανε

κε, σα να μι σινέβενε τίποτα, καμάρονε τ' αντικαθρέφτι-ζμά-τις στο λασπόβαλτο

— Το άλογο, το Βόδι κι' ο Σκίλος δυλέβανε απ'το προί ακόμα, απ' τι Δεφτέρα, κε δυλέπσανε παραπάνο απ' ότι έπρεπε, επιδί ίσε τέτια ασινίδιτι οκνιρί κε τεμπέλα,— ίπε ο Δζίνι.

Κε κσανακύμπισε το χέρι στο πιγύνι κ' εκσακολυθύσε να κάνι μάγια—Κμπρ!—ίπε ι Νκαμίλα.

— Κε πός δεν τι βαριέσε τι λέκσι αφτί; Πόσες φορές ίνε, πυ τιν επαναλαβένις; Ασινίδιτι οκνιρί κε τεμπέλα, εγό θέλο να δυλέβις.

— Κμπρ!—επανάλαβε ι Νκαμίλα.—Κε κσάφνυ ι ράχι-τις, πυ τόσο τιν καμάρονε άρχισε να τις πρίζετε, κε πριζότανε, κε πριζότανε, κε πρίστικε, οσότυ δεν τις φύσκοσε μια κοτζάμ σκλιρί καμπύρα.

— Καμάροσέ-τιν!—ίπε ο Δζίνι.—Αφτό ίνε ακριβός εκίνο το Κμπρ, πυ όλο κε λες. Συ φίτροσε, γιατί ίσε ασινίδιτι οκνιρί κε τεμπέλα. Ι δυλιά άρχισε απ' τι Δεφτέρα, σίμερα ίνε Πέμπτι. κ' εσί ος τόρα ακόμα δεν έπιασες δυλιά. Μα τόρα θ' αρχίσις να δυλέβις!

— Πός θα δυλέβο, μια κ' έχο κοτζάμ Κμπρ;—ρότισε ι Νκαμίλα.

— Αφτό ίνε για τιμορία-συ!—απάντισε ο Δζίνι.— Για το ότι χασομέρισες τρία μερόνιχτα. Τόρα όμος μπορίς να δυλέπσις τρις μέρες δίχος κανένα φαί, γιατί θα τρος τιν ίδια-συ τιν Κμπρ. Ζύσες δα τρις μέρες μόνο με το Κμπρ. 'Ιστερα απ' αφτό ελπίζο, ότι δε θα κάθεσε να

λες, πος δε φροντίζο για σένα. Κε τόρα φίγε απ' την Ερημο, πίγενε στο Άλογο, το Σκίλο κε το Βόδι κε, πρόσεχε, να φέρεσε όπος πρέπι.

Κε πίγε ι Νκαμίλα με την καμπύρα-τις στο Άλογο, το Σκίλο κε το Βόδι. Κι' ος τα τόρα κυβαλάι στι ράχιτις την καμπύρα-τις (δε λέμε πια Κμπρ, λέμε καμπύρα,

για να μιν προζβάλυμε τι Νκαμίλα), κι' ος τα τόρα δεν μπορί να τις κερδίσι τις τρις εκίνες μέρες, πυ χασομέρισε στιν αρχί, όταν ι γι, ίτανε κενύρια, κι' ος τα τόρα δεν μπορί να μάθι, πός πρέπι να φέρετε.

Μια νκαμίλα
Ασχιμομόρα
Να περνάι με τιν καμπύρα,
Μα καμπύρα πιο χοντρί,
Ἀσκιμι, στραβί, λερί
Ἔχυμε κ' εγό κ' εσί.

Ὀπιος
Φέβγι απ' τι δυλιά
Κ' ίνε όλος τεμπελιά
Μια καμπύρα μαλιαρί,
Ἄγαρμπι, άσκιμι, χοντρί
Θα κερδίσι κε λερί.
Μεσιμέρι
Νά κσιπνάμε
Κε τεμπέλικα θοράμε.
Απ' το στρόμα;—Πο-πο-πό!
Μα γιατί να σικοθό;
Με φοβίζι το νερό.
Μίπος θες
Απ' τι ντροπί-συ
Τιν καμπύρα τι λερί-συ
Να τιν κρίπσις τι στραβί,

Τιν καμπύρα τι χοντρί,
Ἄςκιμι κε μαλιαρί;
Να ςυ δόςο
Σιμβυλί—
Σκυλαρίκι νἄν' ςτ' αφτί:
Να ςικόνεςε πρωί.
Αν εργάζεςε πολί,
Θἄχις δινατό κορμί.

Ο αγέρας,
Ι δυλιά,
Πίνα, ζέςτες—όλα αφτά
Θα ςυ ςιάκςυν τι λερί,
Τιν καμπύρα τι χοντρί
Ἄγαρμπι κε μαλιαρί.

ΓΙΑΤΙ Ι ΦΑΛΕΝΑ ΕΧΙ ΤΕΤΙΟ ΚΑΤΑΠΙΟΝΑ

Αφτό ςινέβηκε πολά χρόνια πριν, αγαπιτό-μυ πεδάκι. Ζύςε τότε μια Φάλενα. Κολιμπύςε ςτι θάλαςα κ' έτρογε πςάρια. Έτρογε κε κιπρίνυς, κε πέρκες, κε μυρύνες, κε μερςίνες, κε ρένκες, κε τις θιίτςες τις ρένκας, κι' αςπρόπςαρα, κε τις αδερφίτςες τον αςπρόπςαρον, κε το ζβέλτο γλιγοροκίνιτο, φιδολίγιςτο χέλι. Ότι πςάρι έβριςκε κε τό-τρογε. Άνιγε το ςτόμα-τις, αμ—κε τέλιοςε!

Έτςι πυ ς' όλι τι θάλαςα έμινε ςτο τέλος μονάχα ένα Πςαράκι, κ' εκίνο ι μικρύλα—φικίδα. Αφτό το πςαράκι ίτανε πονιρό. Κολιμπύςε πλάι-πλάι με τι Φάλενα, ςιμά ςτο δεκςί τ' αφτί-τις, για να μιν μπορέςι ι Φάλενα να το καταπιί. Μ' αφτό μονάχα κε γλίτονε. Μα νά ι Φάλενα ςικόθικε απάνο ςτιν υρά-τις κε ίπε:

— Πινό!

Κε το μικρό πονιρό Πςαράκι τις ίπε με πςιλί πονιρί φονίτςα:

— Δε δοκίμαςες μίπος καμιά φορά άνθροπο, το μεγαλόπςιχο αφτό θι-λα-ςτι-κό;

— Όχι,—απάντιςε ι Φάλενα.—Κε τί νοςτιμάδα έχι;

—Ίνε πολί νόςτιμος,—ίπε το Ψαράκι.—Μόνο έχι λίγα ανκάθια.

— Φέρε-μυ λιπόν εδό πεντέκςι,—ίπε ι Φάλενα, κ' έτςι χτίπιςε τα νερά με τιν υρά-τις, πυ όλι ι θάλαςα ςκεπάςτικε μ'αφρύς.

— Συ φτάνι κ' ένας!—ίπε το Ψαράκι.—Προχόρα προς τις πενίντα μίρες βόριυ γεογραφικύ πλάτυς κε προς τις ςαράντα μίρες διτικύ μίκυς, κε θα δις στι μέςι τις θάλαςας μια ςχεδία. Πάνο στι ςχεδία κάθετε ένας Νάφτις. Το καράβι-τυ βύλιακςε. Τα μόνα ρύχα, πυ έχι απάνο-τυ ίνε ένα μαβί λινό παντελόνι κε τιράντες (μιν κςεχνάς τις τιράντες αφτές, πεδάκι-μυ!), κ'ένα κινιγετικό μαχέρι. Μα πρέπι να στο πο ανιχτά, ότι ο άνθροπος αφτός ίνε πολί έκςιπνος κε παλικαράς.

Ι Φάλενα έτρεκςε μ'όλα-τις τα δινατά. Κολίμπιςε, κολίμπιςε κ'έφταςε όπυ έπρεπε: στις ςαράντα μίρες διτικύ γεογραφικύ μίκυς κε πενίντα μίρες βόριυ πλάτυς. Κιτάζι, κε με τα ςοστά: στι μέςι τις θάλαςας ίνε ι ςχεδία, πάνο στι ςχεδία—ο Νάφτις κι' άλος κανένας. Ο Νάφτις φορί μαβί λινό παντελόνι με τιράντες (πρόςεχε, πεδάκι-μυ, μιν κςεχνάς τις τιράντες!), κε στιν πάντα έχι στι μέςι-τυ ένα κινιγετικό μαχέρι. Κάθετε ο Νάφτις πάνο στι ςχεδία κε κρέμαςε τα πόδια-τυ στο νερό. (Ι μαμά-τυ τον επέτρεπςε να κυνάι τα γιμνά-τυ πόδια στο νερό, αλιότικα δε θα τα κυνύςε, γιατί ίτανε πολί έκςιπνος κε παλικαράς).

Το στόμα τις Φάλενας ανιγότανε όλο κε πιο πολί, πιο πολί, πιο πολί κι'άνικςε ος τιν υρά-τις. Ι Φάλενα

κατάπιε κε το Νάφτι, κε τι σχεδία-τυ, κε το μαβί λινό παντελόνι-τυ, κε τις τιράντες (μιν κσεχνάς παρακαλό τις τιράντες, πεδάκι-μυ!), ακόμα κε το κινιγετικό μαχέρι. Όλα νκρεμιστίκανε στο ζεστύτσικο κε σκοτινό εκίνο κελάρι, πυ ονομάζετε στομάχι τις Φάλενας. Ι Φάλενα άγλιπσε τα χίλια-τις—νά έτσι!—κε στριφογίρισε τρις φορές πάνο στιν υρά-τις.

Μα μόλις ο Νάφτις, πυ ίταν πολί έκσιπνος κε παλικαράς, βρέθικε στο ζεστύτσικο κε σκοτινό εκίνο κελάρι, πυ ονομάζετε στομάχι τις Φάλενας, άρχισε να κυτρυβαλάι, να κλοτσάι, να δαγκάνι, να χοροπιδάι να χτιπάι, να κοπανίζι, να βροντοχτιπάι, να ποδοπατάι, να κροταλάι, να κυδυνίζι, κε σ' ένα τέτιο ακατάλιλο μέρος να χορέβι το πλιάτσικο, όστε ι Φάλενα εστάνθικε τον εαφτό-τις όλος διόλυ άσχιμα. (Πιστέβο να μιν κσέχασες τις τιράντες;)

Κε ίπε στο μικρό Πσαράκι:

— Δεν ίνε για το στομάχι-μυ ο άνθροπος, δεν ίνε τυ γύστυ-μυ. Μ' έπιασε λόκσινκας απ' αφτόνα τί να κάνο;

— Ε, τυ λέμε τότε να νκρεμιστί έκσο—τις σιμβύλεπσε το πονιρό Πσαράκι.

Ι Φάλενα φόνακσε μέσα στο ίδιο-τις το στόμα:

— Ε, εσί, έβγα! Κε, πρόσεχε, να φέρεσε καθός πρέπι. Για σένα κε μόνο μ' έπιασε λόκσινκας.

— Όχι δα!—ίπε ο Νάφτις.—Για μένα κ'εδό καλά ίνε! Νά, αν με πας στιν ακρογιαλιά τις πατρίδας-μυ, στις

άςπρες ακτές τις Ανκλίας, τότε ίςος να το σκεφτό, αν πρέπι να βγο ίτε να μίνο.

Κε χτίπιςε πιο δινατά με τα πόδια-τυ.

— Τίποτα δε γίνετε, φέρ' τονα στο μέρος-τυ,—ίπε το πονιρό Ψαράκι στι Φάλενα.—Σύλεγα δα, ότι ίνε πολί έκςιπνος κε παλικαράς.

Ι Φάλενα ιπάκυςε κε κςεκίνιςε. Κολιμπύςε, κε κολιμπύςε, κε κολμπύςε δυλέβοντας ς'όλο το δρόμο με τιν υρά κε τα διό κολιμπιτικά φτερίγιά-τις, αν κε πάρα πολί τιν πίραζε ο λόκςινκας.

Επιτέλυς φανίκανε από μακριά ι άςπρες ακτές τις Ανκλίας. Ι Φάλενα έφταςε ίςια στιν ακρογιαλιά κι' άρχ'ςε ν' ανίγι το στόμα-τις—όλο κε πιο πολί, κε πιο πολί, κε πιο πολί κε πιο πολί—κε ίπε στον Άνθροπο:

— Ίνε κερός να βγις. Εδό θ'αλάκςις καράβι. Ι πιο κοντινί σταθμί ίνε: Βίντζεςτερ, Αςυελότ, Ναςύα, Κινί κε Φίτζμπυρο.

Μόλις ίπε: Φιτζ!—κι' ο Νάφτις πίδιςε έκςο απ'το στόμα-τις. Ο Νάφτις αφτός κι'αλίθια ίτανε πολί έκςιπνος κε παλικαράς. Όταν καθότανε στιν κιλιά τις Φάλενας, δεν έχανε τον κερό-τυ στα κυτυρύ: έςκιςε με το μαχέρι τι σχεδία-τυ σε πςιλές σκίζες, τις έβαλε σταβροτά κε τις καλόδεςε με τις τιράντες (κατάλαβες τόρα, γιατί δεν έπρεπε να κςεχάςις τις τιράντες!) κ' έτςι έφτιακςε μια σκάρα, πυ έφρακςε το λεμό τις Φάλενας. Όταν το έκανε αφτό, ίπε κάτι μαγικά λόγια. Τα λόγια αφτά εςί δεν τα έχις ακύςι κε με μεγάλι εφχαρίςτιςι θα συ τα πό. Ίπε:

Τις Φάλενας τον καταπιόνα
Με σκάρα τον εκλίδοσα εόνια.

Με τα λόγια αφτά πίδισε έκσο στιν ακρογιαλιά στα μικρά χαλίκ'α κε προχόρισε στι μαμά-τυ, που τυ επέτρεπε να περπατάι στο νερό κσιπόλιτος. Ίστερα παντρέφτικε κε ίτανε πολί εφτιχιζμένος. Κ' ι Φάλενα επίσις παντρέφτικε κ' ίτανε κι' αφτί πολί εφτιχιζμένι. Μα απ' τιν ιμέρα αφτί έμινε για πάντα στον καταπιόνα-τις ι σκάρα, που δεν μπορύσε ύτε να τιν καταπιί, ύτε να τι φτίσι έκσο. Ι σκάρα αφτί ίτανε ι ετία που πέφτανε στο λεμό-τις μόνο μι-

κρύτςικα πςαράκια. Νά γιατί ςτιν εποχί-μας ι Φάλενες δεν καταπίνυνε πια ανθρόπυς. Δεν καταπίνυνε ακόμα κε τα μικρά αγοράκια, κε τα μικρά κοριτςάκια.

Κε το πονιρό Πςαράκι έφιγε κε πίγε κε κρίφτικε ςτο βάλτο ίςια κάτο απ'το κατόφλι τυ Ιςιμερινύ. Νόμιζε, ότι ι Φάλενα θίμοςε κε φοβότανε να τις φανί ςτα μάτια.

Ο Νάφτις πίρε μαζί-τυ το κινιγετικό-τυ μαχέρι. Το μαβί λινό παντελόνι το φορύςε όπος κε πριν, όταν περπατύςε πάνο ςτα χαλίκια τις ακρογιαλιάς. Μα τις τιράντες δεν τις φορύςε πια. Μίνανε ςτο λεμό τις Φάλενας. Μ' αφτές ίτανε δεμένες ι ςκίζες, με τις οπίες έφιακςε ο Νάφτις τι ςκάρα. Κε όλα τέλιοςαν. Τέλιοςε κε το παραμίθι.

Αν ςτα τζάμια τις καμπίνας
Ίν' ςκοτάδι τρομερό
Κε το κίμα ος το φυγάρο
Ανεβένι φοβερό,

Κε ι πρίμι
Κε ι πλόρι
Όλο κε χοροπιδύν
Κε ι νάφτες πα ςτα πόδια

Να ςταθύνε δεν μπορύν,—
Αν δε ντίθικε ακόμα
Το πεδάκι το μικρό
Κ' ι ντααντά-τυ, ι καιμένι,

Έχι σίμερα καιμό,
Κ' ι μαμά-τυ το κεφάλι
Απ' τον πόνο το κρατί,
Κε κανένας ύτε τρόι,
Ύτε πίνι κι' ομιλί—
Τότε θε να καταλάβις,
Τί θα πι φισά Βυριάς.
Τί σιμένυνε τα λόγια:
Άγριος, δινατός Βοριάς!

Ι ΓΑΤΑ ΠΥ ΓΙΡΙΖΕ, ΟΠΥ ΤΙΣ ΚΑΤΕΒΕΝΕ

Ἄκυςε, αγαπιτό-μυ πεδάκι, άκυςε, πρόςεχε, κατάλαβε, γιατί αφτό ςινέβικε, γιατί αφτό έγινε, γιατί αφτό ίτανε τον παλιό ακόμα εκίνο κερό, οπόταν τα Σπιτίςια Ζόα ίτανε Ζόα Ἄγρια.

Ο Σκίλος ίτανε άγριος, κε το Ἄλογο ίτανε άγριο, κ' ι Αγελάδα ίτανε άγρια, κε το Πρόβατο ίτανε άγριο, κε όλα αφτά ίτανε άγρια-άγρια κι' άγρια τριγιρίζανε μέσα στα Ιγρά κε Ἄγρια Δάςι.

Μα απ' όλα πιο άγρια ίτανε ι Ἄγρια Γάτα,—αφτί πίγενε, όπυ τις κατέβενε κε γιρνύςε μοναχί-τις.

Ο Ἄνθρωπος φιςικά ίτανε κι' αφτός άγριος, φοβερά άγριος, τρομερά άγριος. Κε καμιά φορά δε θα εκςιμερονότανε, αν δεν ίτανε ι Γινέκα. Αφτί τυ δίλοσε,—στιν πρότι κιόλας ςινάντι-ςί-τυς,— ότι δεν τις αρέςι ι αγριότιτά-τυ. Τυ ίβρε γλίγορα για κατικία μια βολικί, κςερί Σπιλιά, γιατί να κιμάτε κανένας ςε ςπιλιά ίτανε πολί-πολί καλίτερο, παρά να κιλιέτε απάνο ςε μια ςτίβα ιγρά φίλα έκςο ςτο ίπεθρο. Ἔςτροςε το πάτομα με καθαρύτςικο άμο κι' άναπςε ςτο βάθος τις ςπιλιάς μια θαβμάςια πιρά.

Ἴςτερα κρέμαςε ςτιν ίςοδο τις ςπιλιάς ένα τομάρι Ἄγριυ

Αλογο με τιν υρά προς τα κάτο κ' ίπε στον 'Αντρα:

— Σκύπιζε τα πόδια-ςυ, αγαπιτέ, όταν θα μπένις: τόρα έχυμε, βλέπις, νικοκιριό.

Τι βραδιά αφτί, αγαπιτό-μυ πεδάκι, φάγανε στο δίπνο-τυς άγριο πρόβατο, τςιγαριζμένο πάνο στις πιρομένες πέτρες κε μαγιρεμένο μ' άγριο ςκόρδο κι' άγριο πιπέρι. 'Ιςτερα φάγανε άγρια πάπια, παραγεμιζμένι μ' άγριο ρίζι, άγρια χόρτα κι' άγρια μίλα, ίςτερα φάγανε χόντρυς άγριον βοδιόν· ίςτερα άγρια βίςινα κι' άγρια ρόδια. 'Ιςτερα ο 'Αντρας, πολί εφτιχιζμένος, πίγε κε κιμίθικε δίπλα στι φο-τιά, κ' ι Γινέκα έκατςε να κάνι μάγια: κςέπλεκςε τα μαλιά-τις, πίρε μια προβατίςια ομοπλάτι, πολί πλακοτί κε ίςια, κε κάρφοςε τα μάτια κ' εκςέταζε τα χορίζματα κε τις γραμές-τις. 'Ιςτερα έριχςε κςίλα στι φοτιά κι' άρχιςε να τραγυδάι. Αφτί ίτανε ι πρότι Μαγία στον κόζμο, το πρότο Μαγικό Τραγύδι.

Κε μαζεφτίκανε στο Ιγρό κε 'Αγοιο Δάςος όλα τα 'Αγρια Θεριά. Ανακατοθίκανε όλα ς' ένα κοπάδι κε, κιτάζον-τας το φος τις φοτιάς, δεν κςέρανε, τί ίνε αφτό.

Μα νά χτίπιςε το άγριο ποδάρι-τυ το 'Αγριο 'Αλογο κε άγρια ίπε:

—Ο Φίλι-μυ! Ο Εχτρί-μυ! το νιόθι ι καρδιά-μυ: για καλό δεν ανάπςανε ο 'Αντρας κ' ι Γινέκα μέςα στι με-γάλι Σπιλιά τι μεγάλι φοτιά. 'Οχι, αφτό δε θα βγι ςε καλό-μας!

Ο άγριος Σκίλος ςίκοςε τιν άγρια μίτι-τυ, μιρίςτικε, τί ίδυς μιρυδιά έχι το πρόβιο πςιτό, κι' άγρια ίπε:

—Θα πάο, θα κιτάκσο κ' ίστερα θα σας το διγιθό. Μυ φένετε, πος δεν ίνε κε τόσο άσχιμα εκί. Γάτα, πάμε μαζί-μυ!

—'Οχι δα,—απάντισε ι Γάτα.—Εγό, ι Γάτα, πιγένο, όπυ μυ κατεβί κε γιρίζο μοναχί-μυ.

—Ε, τότε δεν κάνις για σίντροφός-μυ,—ίπε ο 'Αγριος Σκίλος κ' έτρεκσε τριποδίζοντας στι Σπιλιά. Μα δεν έκανε ακόμα ύτε δέκα βίματα κ' ι γάτα σκέφτικε; «Εγό, ι Γάτα, πιγένο, όπυ μυ κατεβί κε γιρίζο μονάχι-μυ. Γιατί να μιν πάγο εκί κε να μιν κιτάκσο τί τρέχι; Θα πάγο δα με τι δικιά-μυ τι θέλισι».

Κ' έτρεκσε σιγανύτσικα πίσο απ' το Σκίλο, πατόντας μαλακά κε τριφερά κε σκαρφάλοσε σε τέτιο μέρος, απ' όπυ τ' άκυε απολίτος όλα.

'Οταν ο 'Αγριος Σκίλος έφτασε στι 'Σπιλιά, σίκοσε με τιν άγρια μίτι-τυ το αλογίσιο τομάρι κι' άρχισε να πέρνι αχόρταγα τι μιρυδιά τυ πρόβιυ πσιτύ, κ' ι Γινέκα, πΰκανε μάγια με το στύδι, άκυσε το θρύιζμα κε ίπε, γελόντας:

—Νά ίρθε πια ο πρότος. Εσί, 'Αγριο Πλάζμα απ' τ' 'Αγριο Δάσος, τί θέλις εδό;

Κι' απάντισε ο άγριος, Σκίλος λέγοντας:

—Πες-μυ, ο Εχτρέ-μυ, Γινέκα τυ Εχτρύ-μυ, τί μιρίζι τόσο όμορφα μέσα σ' αφτά τα 'Αγρια Δάσι;

Κ' έσκιπσε ι Γινέκα, κε σίκοσε από κάτο ένα στύδι, κε το πέτακσε στον 'Αγριο Σκίλο, λέγοντας:

—Εσί, 'Αγριο Πλάζμα απ' το Αγριο Δάσος, δοκίμασε, ροκάνισε αφτό το στύδι.

Πίρε ο Αγριος Σκίλος το στύδι αφτό στ' άγριά-τυ δόντιά, κι' αποδίχτικε, ότι ίτανε νοστιμότερο απ' όλα, όσα ροκάνιζε ος τόρα, κε ίπε:

—Ακυσε, ο Εχτρέ μυ, Γινέκα τυ Εχτρύ-μυ,—πέταχσέ-μυ πιο γλίγορα ακόμα ένα τέτιο στύδι.

Κε τυ απάντισε ι Γινέκα, λέγοντας:

— Εσί, 'Αγριο Πλάζμα, απ' τ' Άγριο Δάσος, πίγενε, βοίθισε τον Άντρα-μυ να κινιγάι, φίλαγε τι Σπιλιά αφτές τις νίχτες, κε θα συ δόσο στύδια, όσα θα συ χριάζυντε.

— Αχ,—ίπε ι Γάτα, ακύοντας τιν κυβέντα-τυς.—

Πολί έκςιπνι Γινέκα ίνε αφτί, αν κε βέβεα εγό ίμε πιο έκςιπνι από κίνι.

Ο Άγριος Σκίλος μπίκε στι Σπιλιά, έβαλε το κεφάλι-τυ πάνο στα γόνατα τις Γινέκας κε ίπε:

— Ο Φίλε-μυ, Γινέκα τυ Φίλο-μυ, καλά. Ίμε έτιμος να βοιθίςο τον Άντρα-ςυ στο κινίγι, θα φιλάγο τις νίχτες τι Σπιλιά-ςας.

— Αχ, —ίπε ι Γάτα, ακύοντας τιν κυβέντα-τυς, —τί κυτός Σκίλος ίνε αφτός!

Κ'έφιγε μακριά, περνόντας μέσα απ' τ' Άγριο Δάςος κε κυνόντας άγρια τιν άγρια υρά-τις. Μα γ'α όλα όςα ίδε, δεν ίπε τίποτα ςε κανένα.

Άμα κςίπνιςε ό Άντρας, ρότιςε:

— Τί κάνι εδό ο Άγριος Σκίλος;

Κι' απάντιςε ι Γινέκα, λέγοντας:

— Το όνομά-τυ δεν ίνε πια Άγριος Σκίλος, αλά Πρότος Φίλος, κε θάνε εόνια φίλος-μας. Όταν θα πας στο κινίγι, φόνακςέ-τον μαζί-ςυ.

II.

Τιν άλι βραδιά ι Γινέκα έκοπςε στα πλιμιροπότιςτα λιβάδια μια μεγάλι ανκαλιά χόρτυ κε τάςτροςε να κςεραθύν ςιμά στι φοτιά, κι'όταν ο ςανός έβγαλε τέτια μιρυδιά, όπος έχι το φρεσκοθεριζμένο χορτάρι, έκατςε στιν ίςοδο τις Σπιλιάς, έφτιακςε απ' το δέρμα τυ αλόγυ χαλινάρι, κι' αφύ χάρφοςε τα μάτια-τις στιν προβατίςια ομοπλάτι—στο πλατί μεγάλο ςτύδι, κςανάρχιςε τα μάγια κε τραγύδιςε το μαγικό τραγύδι.

Κε κσανά στο 'Αγριο Δάσος μαζεφτίκανε όλα τα 'Αγρια Θεριά κε, κιτάζοντας από μακριά τι φοτιά, λέγανε τί μπορύσε να πάθι ο 'Αγριος Σκίλος. Κε νά το 'Αγριο 'Αλογο χτίπισε άγρια το άγριο ποδάρι-τυ κε ίπε:

— Θα πάγο, θα κατάκσο κ'ίστερα θα σας πο, γιατί δε γίρισε πίσο ο 'Αγριος Σκίλος. Γάτα, θέλις — πάμε μαζί!

— 'Οχι, — απάντισε ι Γάτα, — εγό, ι Γάτα, πιγένο όπυ θέλο, κε γιρίζο μοναχί-μυ. Πίγενε μόνος.

Μα το σοστό ίνε, ότι πίγε σιγανύτσικα κε κριφά πίσο απ'το 'Αγριο 'Αλογο, πατόντας μαλακά κε τριφερά κε σκαρφάλοσε σε τέτιο μέρος, απ'όπυ τ'άκυε απολίτος όλα.

'Ακυσε ι Γινέκα το ποδοβολιτό τυ 'Αλόγυ, ίδε, πός έρχετε τρεχάτο το 'Αγριο 'Αλογο, πός μπερδέβετε στι μακριά-τυ τι χέτι κε ίπε γελαστά:

— Νά κι' ο δέφτερος ίρθε εδό. Εσί, 'Αγριο Πλάζμα απ'το 'Αγρίο Δάσος, τί θέλις εδό;

Το 'Αγριο 'Αλογο απάντισε:

— Εσί, Εχτρέ-μυ, Γινέκα τυ Εχτρύ-μυ, απάντισέ-μυ γλίγορα, πυ ίνε ο 'Αγριος Σκίλος;

Ι Γινέκα γέλασε, σίκοσε από κάτο τιν προβατίσια ομοπλάτι, τιν κίτακσε κε ίπε:

— Εσί, 'Αγριο Πλάζμα απ'το 'Αγριο Δάσος, δεν ίρθες εδό για το Σκίλο, μα για το σανό, γι'αφτό το καλό χορτάρι.

Το 'Αγριο 'Αλογο ανεβοκατέβασε τα πόδια-τυ κε, τινάζοντας τι χέτι, ίπε:

— Αφτό ίνε αλίθια, για δόσε-μυ σανό!

Ι Γινέκα απάντισε:

— Εσί, Άγριο Πλάζμα απ'το Άγριο Δάσος, σκίπσε το άγριο κεφάλι-συ κε βάστα αφτό πυ θα συ φορέσο,— βάστα-το, εόνια μιν το βγάζις, κε τρις φορές τιν ιμέρα θα τρος αφτό το θαβμάσιο μιροδάτο χορτάρι.

— Αχ!—ίπε ι Γάτα, ακύοντας τιν κυβέντα-τυς. —Αφτί ι Γινέκα ίνε πολί έκσιπνι, μα δεν ίνε, βέβεα, πιο έκσιπνι από μένα.

Κε εσκιπσε το Άγριο Άλογο το άγριο κεφάλι-τυ, κ'ι Γινέκα πέρασε το χαλινάρι, πυ το ίχε πλέκσι μόλις πριν από λίγι όρα, κι' ανάσανε με τιν άγριά-τυ ανάσα ίσια στα πόδια τις Γινέκας κε ίπε:

— Ο, Αφέντρα-μυ, ο Γινεκα τυ Αφέντι-μυ, για το μιροδάτο αφτό χόρτο θα ίμε εόνια σκλάβος-συ.

— Αχ!—ίπε ι Γάτα, ακύοντας τιν κυβέντα-τυς. —Τί κυτό ίνε αφτό το καιμένο το Άλογο!

Κ' έτρεκσε πάλι στο Άγριο Δάσος, άγρια κυνόντας τιν άγρια υρά-τις. Μα για όλα όσα άκυσε, δεν ίπε τίποτα σε κανένα.

Όταν ο Σκίλος κι' ο Άντρας γιρίσανε απ'το κινίγι, ο Άντρας ίπε:

— Μα τί κάνι εδό το Άγριο Άλογο;

Κ' ι Γινέκα απάντισε:

— Το όνομα-τυ δεν ίνε πια Άγριο Άλογο, μα ίνε Πρότος Ιπιρέτις, γιατί θα μας κυβαλάι εόνια από τόπο σε τόπο, όταν θα πας στο κινίγι, καβαλίκεπσέ-το ελέφτερα.

III.

Τιν άλι μέρα ςίμοςε ςτι Σπιλιά ι Αγελάδα. Κι' αφτί επίςις ίτανε άγρια κ'έπρεπε να ςικόνι απςιλά τα άγριο κεφάλι-τις, για να μιν μπερδέβυντε τα άγρια κέρατά-τις ςτ' άγρια δέντρα. Ι Γάτα πίγε κριφά απο πίςο-τις κε κρίφτικε κςανά έτςι, όπος κε πριν· κι' όλα έγιναν έτςι, όπος κε πριν· κ'ι Γάτα ίπε τα ίδια, όπος κε

πριν· κι' όταν ι 'Αγρια Αγελάδα, σαν αλακσιά με το χόρτο, ιποσχέθικε στι Γινέκα το γάλα-τις, ι Γάτα έτρεχσε στο 'Αγριο Δάσος κι' άγρια κύνισε τιν άγρια υρά-τις, πάλι απαράλαχτα έτσι, όπος κε πριν. Κε για όλα όσα άκυσε, δεν ίπε τίποτα σε κανένα. Κι' όταν ο Σκίλος, ο 'Ανθροπος κε το 'Αλογο γιρίσανε απ'το κινίγι, κι' ο 'Ανθροπος ρότισε κσανά έτσι, όπος κε πριν, τί κάνι εδό ι 'Αγρια Αγελάδα,—ι Γινέκα απάντισε κσανά έτσι, όπος κε πριν:

— Τόρα το όνομά-τις δεν ίνε 'Αγρια Αγελάδα, μα ίνε τροφοδότρα Καλύ Φαγιύ. Θα μας δίνι εόνια άσπρο φρέσκο γάλα, κ' ίμε έτιμι να τιν κιτάζο, ενόσο εσί κι' ο Πρότος Φίλος-μας κι' ο Πρότος Ιπιρέτις-μας θα βρίσκεστε στο κινίγι μέσα στο δάσος.

Τυ κάκυ περίμενε ι Γάτα ολάκερι μέρα να πάι κανένα ακόμα απ' τ' 'Αγρια Θεριά στι Σπιλιά: κανένας άλος δεν ίρθε απ' το Ιγρό 'Αγριο Δάσος. 'Ετσι ι Γάτα άθελα αναγκάστικε να τριγιρίζι μοναχί-τις. Κε νά ίδε τι Γινέκα, πυ καθότανε κι' άρμεγε τιν Αγελάδα.

Κε ίδε στι Σπιλιά φος κε πίρε τι μιρυδιά τυ θαβμάσιυ τυ άσπρυ φρέσκυ γάλατος. Κε ίπε στι Γινέκα:

— Εσί, Εχτρέ-μυ, Γινέκα τυ Εχτρύ-μυ, πές-μυ: τί έκανες τιν Αγελάδα;

Ι Γινέκα γέλασε κε ίπε:

— Εσί, 'Αγριο Πλάζμα απ' το 'Αγριο Δάσος, πίγενε στο Δάσος με το καλό πυ λες! Δε χριάζυμε πια ύτε

ιπιρέτες, ύτε φίλυς. Έπλεκςα τιν πλεκςύδα-μυ κ' έκριπςα πια το μαγικό στύδι.

Κ' ι Άγρια Γάτα απάντιςε:

— Εγό δεν ίμε ύτε φίλος κι' ύτε ιπιρέτις. Εγό, ι Γάτα, πιγένο όπυ μυ κατεβί, γιρίζο μοναχί-μυ, κε νά μυ κατέβικε να μπο μέςα στι Σπιλιά.

Κ' ι Γινέκα τιν ρότιςε:

— Γιατί δεν ίρθες τιν πρότι βραδιά μαζί με τον Πρότο Φίλο;

Ι Γάτα θίμοςε κε ίπε:

— Φένετε, ο Άγριος Σκίλος θα ςυ ίπε πια για μένα όςα ςέρνι ι ςκύπα.

Ι Γινέκα απάντιςε με γέλιο:

— Εςί, ι Γάτα, γιρίζις μοναχί-ςυ, κε πιγένις όπυ ςυ κατεβί. Μοναχί-ςυ λες, ότι δεν ίςε ύτε ιπιρέτις κι' ύτε φίλος. Φίγε λιπόν από δο μοναχί-ςυ, όπυ ςυ κατεβί!

Ι Γάτα έκανε τι λιπιμένι κε ίπε:

— Δεν κάνι μίπος, νἄρχυμε καμιά φορά μυςαφίριςα κε να ζεςτένυμε στι ζεςτί φοτιά; Κι' αλίθια, δε θα μυ δόςις καμιά φορά να ρυφίκςο άςπρο φρέςκο γάλα; Ίςε τόςο έκςιπνι, ίςε τόςο πεντάμορφι,—όχι, αν κε ίμε Γάτα, μα εςί δε θα φερθίς ςκλιρά μαζί-μυ.

Ι Γινέκα ίπε:

— Το κςέρο, ότι ίμε έκςιπνι, μα το ότι ίμυνα πεντάμορφι—δεν το ίκςερα. Έλα ας κάνυμε μια ςιμφονία. Κε μια φορά μονάχα αν τίχι να ςε πενέςο, μπένε τότε λέφτερα στι Σπιλιά.

— Κι' αν με πενέσις διο φορές;—ρότισε ι Γάτα.

— Ε, αφτό δε θα γίνι,—ίπε ι Γινέκα,—μα αν τιχόν κε σιμβί, έμπα κε κάτσε δίπλα στι φοτιά.

— Κε τί θα δόσις, αν με πενέσις τρις φορές;—ρότισε ι Γάτα.

— Ε, αφτό δε θα γίνι,—ίπε ι Γινέκα, μα αν τιχόν κε σιμβί, νἄρχεσε κε να πέρνις εόνια γάλα τρις φορές τιν ιμέρα!

Ι Γάτα καμπούριασε τι ράχι-τις κε ίπε:

— Εσένα, Μπερντέ στιν ίσοδο τις Σπιλιάς, κ' εσένα Φοτιά στο βάθος τις Σπιλιάς, κ' εσάς Κυρόπια με το Γάλα, πυ βρίσκεστε δίπλα στι φοτιά, εσάς πέρνο μαρτίρυς, να θιμάστε τί ίπε ο Εχτρός-μυ, ι Γινέκα τυ Εχτρύ-μυ!

Κε γίρισε κ' έφιγε στο 'Αγριο Δάσος, άγρια κυνόντας τιν άγρια υρά-τις.

'Οταν γίρισε απ'το κινίγι τι βραδιά αφτί στι Σπιλιά ο Σκίλος, ο 'Αντρας κε το 'Αλογο, ι Γινέκα δεν τυς ίπε ύτε λέξι για τι σιμφονία-τις με τι Γάτα, γιατί φοβότανε, ότι αφτό δε θα τυς αρέσι.

Ι Γάτα έφιγε μακριά-μακριά κε τόσο πολίν κερό κρυβότανε στο 'Αγριο Δάσος, πυ ι Γινέκα έπαψε πια κε να σκέφτετε γι'αφτίνα. Μονάχα ι Νιχτερίδα, πυ κρεμότανε με τα πόδια απάνο στιν ίσοδο τις Σπιλιάς, ίξερε πύ κρίβετε ι Γάτα κε κάθε βράδι πετύσε στο μέρος αφτό κε έλεγε τις Γάτας όλα τα νέα.

Μια βραδιά πυ λες, πετάι στι Γάτα κε τις λέι:

— Στι Σπιλιά έχυνε Πεδάκι. Ίνε ολότελα μορό. Τέτιο ροδοκόκινο, χοντρό κε μικρυλάκι. Κε πολί τις αρέσι τις Γινέκας.

— Θαβμάσια,—ίπε ι Γάτα,—μα τί αρέσι τυ Πεδιύ;

— Όλα τα μαλακά κε τριφερά,—απάντισε ι νιχτερίδα —Όταν πάι να πλαγιάσι, πέρνι στα χεράκια-τυ κάτι ζεστύτσικο κε κιμάτε. Ίστερα τυ αρέσι να πέζυνε μαζί-τυ. Να αφτά ίνε όλα πυ τυ αρέσυνε.

— Θαβμάσια,—ίπε ι Γάτα,—αν ίνε έτσι, τότε έφτασε ι όρα-μυ.

Τιν άλι βραδιά πίγε μέσα απ'το Άγριο Δάσος κατά τι σπιλιά κ' έκατσε σιμά-τις ος το προί. Το προί ι Σκίλος, ο Ανθροπος κε το Άλογο πίγανε στο κινίγι κ' ι γινέκα καταπιάστικε στο μαγίρεμα. Το Πεδάκι έκλεε κε τιν εμπόδιζε στι δυλιά-τις. Τό'βγαλε έκσο απ' τι Σπιλιά κε τύ'δοκε πετραδάκια να πέζι, μα αφτό δεν ισίχαζε.

Τότε ι Γάτα άπλοσε το χνυδοτό πόδι-τις κε χάιδεψε το Πεδάκι στο μάγυλο κε γυργύρισε κε σιγομιαύρισε κι' άρχισε να τρίβετε στο γονατάκι-τυ κε γαργάλιζε το πιγυνάκι-τυ με τιν υρά-τις. Το πεδάκι γέλασε, κ' ι Γινέκα, ακύοντας το γέλιο-τυ, χαμογέλασε.

Τότε ι Νιχτερίδα, πυ κρεμότανε με τα πόδια πάνο στιν ίσοδο τις Σπιλιάς, φόναξε:

— Ο Κιρά-μυ, Γινέκα τυ Νικοκίρι-μυ, Μιτέρα τυ Γιυ τυ Νικοκίρι! Απ' το Άγριο Δάσος ίρθε ένα Άγριο Πλάζμα κε τί όμορφα πέζι με το Πεδάκι-συ!

— Εφχαριστό το Άγριο Πλάζμα,—ίπε ι Γινέκα, ξε-

λιγίζοντας τι ράχι-τις,—έχο τόσο πολί δυλιά, κε μΰκανε μεγάλι εκδύλεψςι.

Κε νά, αγαπιτό-μυ πεδάκι, δεν πρόφταςε ακόμα να το πι αφτό, κε τιν ίδια αφτί ςτιγμί, το ίδιο αφτό δεφτερόλεφτο—μπυχ, μπυχ!—πέφτι το αλογίςιο τομάρι, πυ κρεμότανε με τιν υρά κάτο ςτιν ίςοδο τις Σπιλιάς (θιμίθικε το τομάρι, ότι ι Γινέκα ίχε με τι Γάτα ςιμφονία), κε δεν πρόφταςε ι Γινέκα να το ςικόςι, κ' ι Γάτα νά κάθεδεν πρόφταςε ι Γινέκα να το ςικόςι, κ' ι Γάτα νά κάθετε πια ςτι Σπιλιά, καλοςτρόθικε κε κάθετε.

— Εςί, Εχτρέ-μυ, εςί, Γινέκα τυ Εχτρύ-μυ, εςί, Μιτέρα τυ Εχτρύ-μυ,—ίπε ι Γάτα,—κίταχςε: εγό εδό ίμε. Με πένεςες—κε νά ίμε εδό κε θα κάθυμε εόνια ςτι Σπιλιά. Μα οςτόςο να το θιμάςε: εγό, ι Γάτα, πιγένο, όπυ μυ κατεβί κε γιρίζο μοναχί-μυ.

Ι Γινέκα θίμοςε πολί, μα δάνκαςε τι γλόςα-τις, έκατςε, πίρε τι ρόκα κι' άρχιςε να κλόθι.

Μα το Πεδάκι χςανάρχιςε τα κλάματα, γιατί ι Γάτα τ' αφίκε μοναχό· κ' ι Γινέκα δεν μπορύςε να το ιςιχάςι: δερνότανε, χτιπύςε τα ποδαράκια-τυ κε μελάνιαςε όλο απ' τις φονές.

— Εςί, Εχτρέ-μυ, εςί, Γινέκα τυ Εχτρύ-μυ, εςί, Μιτέρα τυ Γιυ τυ Εχτρύ-μυ,—ίπε ι Γάτα,—άκυςε, τί θα ςυ πο: πάρε, κόψε ένα κοματάκι κλοςτί απ' εκίνι πυ κλόθις, δέςε ς' αφτίνα τι ρόκα, κε θα ςυ φτιάχςο τέτια μάγια, πυ εφτίς ςτι ςτιγμί το Πεδάκι θα γελάςι. κε θα γελάι δινατότερα, απ' ότι κλέι τόρα.

— Καλά,—ίπε ι Γινέκα,—εγό ολότελα πια έχαςα

το κεφάλι-μυ. Μα να το θιμάσε: εφχαριστό δε θα συ πο.

'Εδεσε στιν κλοστί το πίλινο βαρίδι τις ρόκας κι' άρχισε να το σέρνι στο πάτομα, κ' ι Γάτα έτρεχσε κατόπιτυ, κε τ' άρπαζε, κ' έκανε κυτρυβάλες, κε το πετύσε απάνο στι ράχι-τις, κε τὄπιανε με τα πισινά τα πόδια, κ' επίτιδες το άφινε, κε ίστερα έτρεχε να το πιάσι,—κε νά το Πεδάκι γέλασε πιο δινατότερα, απ' ότι έκλεε· σερνότανε πάνο στα τέσερα πίσο απ' τι Γάτα, σ' όλι τι Σπιλιά, κε διασκέδαζε, κε κσεκαρδιζότανε στα γέλια, όσπυ κυράστικε κε κιμίθικε μαζί με τι Γάτα, ανκαλιάζοντάς-τιν με το χεράκι-τυ.

— Κε τόρα,—ίπε ι Γάτα,—θα τυ τραγυδίσο ένα τραγυδάκι, θα το νανυρίσο καμιάν όρα.

Κ' έτσι όπος άρχισε να γυργυρίζι μια δινατά, μια σιγανά, μια σιγανά, μια δινατά,—το Πεδάκι κιμίθικε βαθιά. Ι Γινέκα κίτακσε κε τυς διο κε ίπε με χαμόγελο:

— Νά αφτό ίνε θαβμάσιο! Όπος κε νἄνε, μα ίσε έκσιπνι, Γάτα.

Δεν πρόφτασε να τελιόσι το λόγο-τις—πφφφ!—ένας καπνός απ' τι Φοτιά γιόμισε σα σίνεφο τι Σπιλιά: ι Φοτιά, θιμίθικε, ότι ι Γινέκα με τι Γάτα ίχανε σιμφονία, κι' όταν σκορπίστικε ο καπνός, τί βλέπις, ι Γάτα κάθετε δίπλα στι φοτιά, καλοστρόθικε κε κάθετε.

— Εσί, Εχτρέ-μυ, εσί Γινέκα τυ Εχτρύ-μυ, εσί, Μιτέρα τυ Εχτρύ-μυ,—ίπε ι Γάτα,—κίτακσε: εδό ίμε. Κσανά με πένεσες, κε νά ίμε εδό, σιμά στι ζεστί φοτιά κε δε θα φίγο από δο ποτές. Μα οστόσο να θιμάσε: εγό, ι Γά-

τα, πιγένο, όπο μυ κυτεβί κε γιρίζο μοναχί-μυ.

Ι Γινέκα θίμοσε πολί, κσέπλεκσε τα μαλιά-τις, έρικσε κσίλα στι φοτιά, πίρε το προβατίσιο στύδι κε πίγε κσανά να κάνι μάγια για να μιν τις κσεφίγι κε πενέσι για τρίτι φορά τι γάτα. Μα αφτί τι φορά, αγαπιτό-μυ πεδάκι, ι Γινέκα δεν τραγυδύσε, έκανε τα μάγια-τις σιοπιλά,—κε νά στι Σπιλιά έγινε τέτια ισιχία,πυ ένα μικρύτσικο Ποντικάκι βγίκε απ' τι γονιά, κι' άρχισε να τρέχι σιγά-σιγά στο πάτομα.

—Εσί, Εχτρέ-μυ, εσί Γινέκα τυ Εχτρύ-μυ, εσί, Μιτέρα τυ Γιυ τυ Εχτρύ-μυ,—ίπε ι Γάτα,—εσί έκανες μάγια για να βγι το Ποντικάκι απ'τιν τρίπα-τυ;

— Άι, άι, άι! Όχι!—φόνακσε ι Γινέκα, τις έπεσε το στύδι κε πίδισε πάνο στο σκαμνί πυ βρισκότανε δίπλα στι φοτιά, κε μάζεψε γλίγορα-γλίγορα τα μαλιά-τις για να μιν τρέκσι πάνο-τις το Ποντικάκι.

— Αν ίνε έτσι,—ίπε ι Γάτα,—τότε το Ποντικάκι δε θα συ κάνι κανένα κακό, γιατί τόρα εφτίς θα το φάγο.

— Βέβεα, βέβεα,—ίπε ι γινέκα, πλέκοντας τιν πλεκσύδα-τις,—φάγε-το γλίγορα κ' εόνες ολάκερυς θα σ' εβγνομονό.

Ι Γάτα έπιασε μ' ένα πίδιμα το Ποντικάκι,—κ' ι Γινέκα φόνακσε από μέσα απ' τιν καρδιά-τις:

— Χίλιες φορές σ' εφχαριστό! Κι' ο Πρότος φίλος δεν πιάνι τα Ποντίκια τόσο γλίγορα, όπος εσί. Φένετε να ίσε πολί έκσιπνι.

Δεν πρόφτασε ν' αποτελιόσι το λόγο-τις —κε τραχ!—

την ίδια στιγμί κε το ίδιο δεφτερόλεφτο ράγισε το Κυρόπι με το γάλα, που βρισκότανε δίπλα στι φοτιά, ράγισε σε διο μέρι, γιατί θιμίθικε, τί σιμφονία ίχε ι Γινέκα με τι Γάτα. Κε δεν πρόφτασε ι Γινέκα να κατεβί απ' το σκαμνί,—κε τί βλέπις, ι Γάτα ρυφάι πια απ' το σπαζμένο Κυρόπι το άσπρο φρέσκο γάλα.

— Εσί, Εχτρέ-μυ, εσί, Γινέκα τυ Εχτρύ-μυ, εσί, Μιτέρα τυ Γιυ τυ Εχτρύ-μυ,—ίπε ι Γάτα,—κίτακσε: εδό ίμε. Για τρίτι φορά με πένεσες: δίνε-μυ λιπόν εόνια τρις φορές την ιμέρα μπόλικο άσπρο φρέσκο γάλα. Μα οστόσο να το θιμάσε: εγό, ι Γάτα, πιγένο όπυ μυ κατεβί, γιρίζο μοναχίμυ.

Κε γέλασε ι Γινέκα κε, δίνοντας τις Γάτας ένα πιατάκι άσπρο φρέσκο γάλα, ίπε:

— Ο, Γάτα! ίσε έκσιπνι σαν τον άνθροπο, μα να το θιμάσε: κάναμε τι σιμφονία, όταν δεν ίτανε στο σπίτι ύτε ο Σκίλος, ύτε ο 'Αντρας· δεν κσέρο τί θα πύνε, όταν θα γιρίσυνε σπίτι.

— Τί με νιάζι εμένα!—ίπε ι Γάτα.—Φτάνι μόνο νάχο μια μικρί γονιά στι Σπιλιά κε τρις φορές την ιμέρα μπόλικο άσπρο φρέσκο γάλα, κε θα ίμε πολί εφχαριστιμένι, κι' ύτε ι Σκίλι κι' ύτε ι 'Αντρες δε μ'ενδιαφέρυν...

VI·

Μα το ίδιο βράδι, όταν ο Σκίλος κι' ο 'Αντρας γιρίσανε στι σπιλιά απ' το κινίγι, ι Γινέκα τυς τα διιγίθικε όλα όπος ίτανε για τι σιμφονία-τις με τι Γάτα, κ' ι Γάτα

καθότανε δίπλα στι φοτιά κε χαμογελούσε με μεγάλι εφχαρίστισι.

Κε νά ο Άντρας λέι:

— Όλα αφτά ίνε καλά, μα δε θάτανε άσχιμο να κλίσι κε μαζί-μυ σιμφονία. Μέσον-μυ θα κάνι τι σιμφονία αφτί μ' όλυς τυς Άντρες, πυ θα ζύνε ίστερα από μένα.

Πίρε ένα ζεβγάρι ποδίματα, πίρε ένα τσακμάκινο μπαλτά το όλο τρία πράματα, έφερε απ' τιν αβλί ένα ξίλο κ' ένα μικρό τσεκύρι (τα όλο πέντε)—τάβαλε όλα αφτά με τι σιρά κε ίπε:

— Έλα να κλίσυμε κ' εμίς σιμφονία. Θα ζις εόνια στι Σπιλιά, μα αν ξεχάσις να πιάνις τα Ποντίκια—κίταξε αφτά εδό τα πράματα. Ίνε πέντε, κε έχο το δικέομα να ρίξο απάνο-συ όπιο τίχι, κ' έτσι κε θα κάνυν όλι ι Άντρες ίστερα από μένα.

Ι γινέκα τ' άκυσε αφτό κε μυρμύρισε μοναχί-τις:

— Νε, έξιπνι ίνε ι Γάτα, μα ο Άντρας ίνε πιο έξιπνος.

Ι Γάτα μέτρισε όλα τα πράματα,—ίτανε κάμποσο βαριά,—κε ίπε:

— Καλά. Θα πιάνο εόνια τα Ποντίκια, μα οστόσο εγό, ι Γάτα, πιγένο, όπυ μυ κατεβί κε γιρίζο μοναχί-μυ.

— Πίγενε, γίριζε,—απάντισε ο Άντρας,—μονάχα όχι εκί, όπυ πιγένο εγό. Αν μυ πέσις στα μάτια, στι στιγμί θα συ πετάξο τα ποδίματα ίτε το ξίλο, κ' έτσι κε θα κάνυν όλι ι άντρες, πυ θα ζύνε ίστερα από μένα.

Τότε πίρε το λόγο ο Σκίλος κε ίπε:

— Στάςυ. Τόρα ίνε ι ςιρά-μυ να κλίςο ςιμφονία. Κε μέςον-μυ θα κλιςτί ι ςιμφονία κε με όλυς τυς άλυς Σκίλυς.

Έτριχςε τα δόντια κε τάδιχςε τις Γάτας.

— Αν τιχόν, ενόςο βρίςκυμε στι Σπιλιά, δε θα φερθίς καλά με το Πεδάκι,—εκςακολύθιςε,—θα ριχτό απάνοςυ κε θα ςε καταδανκάςο. Κ' έτςι θα κάνυν εόνια κι' όλα τα Σκιλιά, πυ θα ζύνε ίςτερα από μένα.

Τ' άκυςε αφτό ι Γινέκα κε μυρμύριςε μοναχί-τις.

— Νε, έκςιπνι ίνε ι Γάτα αφτί, μα ο Σκίλος-μας ίνε πιο έκςιπνος.

Ι Γάτα μέτριςε τα δόντια τυ Σκίλυ κε τις φανίκανε πολί ςυβλερά. Ίπε:

— Καλά, ενόςο βρίςκυμε στι Σπιλιά, θα φέρυμε καλά με το Πεδάκι,—μόνο αν δε θα με τραβάι το Πεδάκι πολί δινατά απ' τιν υρά. Αλά μιν κςεχνάτε; εγό, ι Γάτα, πιγένο, όπυ μυ κατεβί κε γιρίζο μοναχί-μυ.

— Πίγενε, γίριζε,—απάντιςε ο Σκίλος,—μα μονάχα όχι εκί, όπυ πιγένο εγό. Αλιότικα, μόλις ς' ανταμόςο, εφτίς θα γαβγίςο, θα ςυ ριχτό κε θα ςε διόκςο απς λά πάνο στο Δέντρο. Κ' έτςι θα κάνυνε κι' όλι ι Σκίλι, πυ θα ζυν ίςτερα από μένα.

Κε στι στιγμί, δίχος να χάςι λεφτό, πέταχςε ο Άντρας πάνο στι γάτα τα ποδίματα κε το τςακμάκινο τςεκύρι, κ' ι Γάτα όρμιςε έκςο απ' τι Σπιλιά, κι' ο Σκίλος τις πίρε το κατόπι κε τιν έδιοχςε απςιλά πάνο στο Δέντρο,—κι' από τιν ιμέρα εκίνι, πεδάκι-μυ, κι' ος τι ςίμε-

ρα ι κάθε τρις Άντρες απ' τυς πέντε,—αν ίνε καθαφτό Άντρες,—πετύνε απάνο στι Γάτα ότι τίχι, όπυ κι' αν τυς πέσι στα μάτια, κι' όλι ι Σκίλι,—αν ίνε καθαφτό Σκίλι,—όλι-τυς, τις πέρνυν το κατόπι κε τι διόχνυνε απςιλά πάνο στο Δέντρο. Μα κ' ι Γάτα εχτελάι πιςτά τι ςιμφονία-τις. Ενόςο ίνε στο σπίτι, πιάνι τα Ποντίκια κε φέρετε καλά με τα πεδιά, αν μόνο τα πεδιά δεν τιν τραβύνε απ' τιν υρά πολί δινατά. Μα μόλ'ς πετίχι τι στιγμί, μόλις νιχτόςι, κε βγι το φενκάρι, εφτίς λέι: «Εγό, ι Γάτα, πιγένο, όπυ μυ κατεβί κε γιρίζο μοναχί-μυ», κε τρέχι στο Άγριο Δάςος, ίτε ανεβένι στα Άγρια Δέντρα, ίτε ανεβένι στις Άγριες Στέγες κι' άγρια κυνάι τιν άγρια υρά-τις.

Κάθετ' ι γάτα ςιχνά ςτι φοτιά,
Ζβέλτα ςτα δέντρ' ανεβένι,
Πίςο-μυ αρχίζι τα κινιγιτά,
Ζβέλτα παντύ μπενοβγένι.

Έχο όμος φίλο καλό κε πιςτό
Σκίλο κε Μπίνκι τον λένε.
Πέζο μαζί-τυ κε τον αγαπό—
Φίλακας άγριπνος ίνε.

Αν τα ποδάρια-τις με το νερό
Βρέκςυμε λίγο τις γάτας
(Χνάρια θα μίνυνε, ςαν τυ θεριύ,
Σαν τις ςπιλίςιας τις γάτας),

Φέβγι απ' τα χέρια-μας, μας τςυνκρανά,
Δέρνετ' ι γάτα, φονάζι.
Φίλος—ο Μπίνκι κε μας αγαπά,
Σ' άλονε δε μας αλάζι.

Τρίβετ' ι γάτα, ςα δόλιο θεριό,—
Χάιδι απ' το χέρι ζιτάι.
Μόλις μας πάρι ο ίπνος—φεβγιό,
Τρέχι απ' τις ςτέγες πιδάι.

Νίχτα ολάκερι πάι τριγιρνά,
Μένι ο Μπίνκι ςτο ςπίτι,
Δίπλα ςτο ςτρόμα φιλάγι πιςτά:
Φίλος, πος ίν' τ' αποδίχνι.

ΠΟΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΥ ΡΙΝΟΚΕΡΥ

Μια φορά κ' έναν κερό, σιμά στιν ακρογιαλιά τις Εριθράς θάλασας, ίτανε ένα 'Ερημο νισί. Στο νισί αφτό κατικύσε ένας πάρσος, κι' ο πάρσος ίχε καπέλο, κε το καπέλο αφτό άστραφτε στον ίλιο σαν ίλιος.

'Ολο το βιος πυ ίχε ο πάρσος αφτός ίτανε το καπέ-λο-τυ, ένα μαχέρι κε μια σόμπα,—πυ δεν κάνι να τιν ανκίκσετε με τα χέρια-σας.

Κε νά μια φορά πίρε ο πάρσος σταφίδες, κι'αλέβρι, κε νερό, κε δαμάσκινα, κε ζάχαρι κε λογιό λογιό πράματα κε πολά κε διάφορα, τ' ανακάτοσε όλα μαζί κ' έφτιακσε γλίκιζμα για τον εαφτό-τυ, ένα θαβμάσιο, ένα εκσέσιο γλίκιζμα, πυ ίχε διο πίχες μάκρος κε τρις πίχες πλάτος· κε τόβαλε στι σόμπα: αφτός πάι να πι, μπορύσε να σιμόσι σ'εκίνι τι σόμπα. Κε τόσο καλά έπσισε το γλίκιζμα, πυ κοκίνισε από πάνο κ'έβγαλε μια θαβμάσια μιρυδιά.

Μα μόλις ο πάρσος άνικσε το στόμα κ' έκανε να φάι το γλίκιζμα, κιτάζι—έρχετε ο Ρινόκερος, κε στυ Ρινόκερυ τι μίτι απάνο ίτανε ένα κέρατο, κε τα μάτια-τυ ίτανε σαν τυ μικρύ γυρυνιύ, κ ι τρόπι-τυ ελεινί. Τιν εποχί εκίνι ι Ρινόκερι φορύσανε τεντομένο δέρμα, δίχος καμιά σύφρα, κε μιάζανε

πολί με τυς πεχνιδιάτικυς, μα ίτανε βέβεα μεγαλίτερι. Μολατάφτα κε τόρα έχυν κακί ανατροφί, κε πριν ίχαν κακί ανατροφί, κε πάντα θάχυνε κακί ανατροφί.

Ο Ρινόκερος ίπε:

— Υχύ.

Κι' άφιςε ο πάρςος το γλίκιζμα, κι όρμιςε στι φινικιά κι' όπος ίτανε ντιμένος, σκαρφάλοςε πάνο στιν κορφί, κε φορύςε μονάχα το καπέλο-τυ, κε το καπέλο-τυ άςτραφτε ςτον ίλιο ςαν ίλιος.

Κ' έχοςε ο Ρινόκερος τι μίτι-τυ στι ςόμπα-τυ, κ' ι ςόμπα αναποδογιρίςτικε κε κιλίςτικε το γλίκιζμα στο χόμα, κε πέραςε ο Ρινόκερος το γλίκιζμα στο κέρατό-τυ, κι άρχιςε να το τρόι, κι' αφύ τόφαγε, πέραςε στιν ακατίκιτι έριμο, όχι μακριά απ' τα νιςιά, που βρίςκυντε εκί δίπλα στι Μαζεντεράνα, τι Σοκότρα κε τα ακροτίρια τις Μεγάλις Ιςιμερίας.

Τότε ο πάρςος κατέβικε απ' το δέντρο, έβαλε τι ςόμπα πάνο στα ποδάρια-τις κε ίπε ένα τέτιο εκςορκιζμό:

Το δέρμα-ςυ, Ρινόκερε, 'αν τ' αγαπάς,
Στο κέρατο το γλίκιζμα μιν το περνάς.

Κε, αχ,—αφτό στα κυτυρύ δεν πίγε!

Γιατί περάςανε πέντε βδομάδες, κε το κίμα στιν Εριθρά Θάλαςα έγινε ζεστό, κι' όλι αρχίςανε να βγάζυνε τα ρύχα-τυς. Ο πάρςος πέτακςε το καπέλο-τυ, κι' ο Ρινόκερος το δέρμα-τυ, τόρικςε πάνο στιν πλάτι-τυ κε πίγε να κάνι μπάνιο. Τιν εποχί εκίνι ι Ρινόκερι κυμπόνανε το δέρμα-τυς στιν κιλιά

με τρία κυμπιά κι αφτό έμιαζε με βάτερπρυφ [1]) όταν ςινάντιςε τον πάρςο, ύτε καν θιμίθικε το γλίκιζμα, γιατί, το κςαναλέγο, ίχε πολί κακί ανατροφί,—κε πριν, κε τόρα, κε

---

[1]) Τςιράδα για τι βροχί.

τόρα κε πάντα. Τρικλίζοντας μπίκε ίσια στο νερό κι' άρχισε να βγάζι απ' τι μίτι-τυ φύσκες· κε τιν πέτσα-τυ τιν άφισε στιν ακρογιαλιά.

Περνάι ο πάρσος από κι κε βλέπι το δέρμα. Χαμογέλασε ο πάρσος μ' ένα πονιρό χαμόγελο, μια φορά, άλι μια φορά. Ίστερα χόρεψε τρις φορές ολόγιρα στο δέρμα, τρίβοντας κάθε φορά τα χέρια-τυ.

Ίστερα έτρεξε στο σπίτι-τυ κε γιόμισε το καπέλο-τυ με τα ψίχυλα, πυ μίνανε απ' το γλίκιζμα. Ο Πάρσος μονάχα έτρογε γλικίζματα κε τα ψίχυλα ποτέ δεν τα σκύπιζε. Κε πίρε το δέρμα αφτό, κε τσαλάκοσε το δέρμα αφτό, κ'έτριψε το δέρμα αφτό, κι' άπλοσε το δέρμα αφτό, κε το γιόμισε από πάνο ος κάτο με ξερά σκλιρά, μπαγιάτικα, μιτερά ψίχυλα κε με καμένες σταφιδίτσες. Ίστερα σκαρφάλοσε πάνο στι φινικιά κ' έκατσε να περιμένι να βγι ο Ρινόκερος απ' το νερό κε να τεντόσι το δέρμα απάνο-τυ.

Έτσι κ' έκανε ο Ρινόκερος. Κυμπόθικε κε με τα τρία κυμπιά, κε στι στιγμί ένιοσε γρατσυνιές, όπος γρατσυνάνε τα ψίχυλα στο κρεβάτι. Θέλισε να ξιστί, μα τότες τιν έπαθε ακόμα χιρότερα. Ξαπλάστικε τότες κι' άρχισε να κιλιέτε κάτο, κε κιλιότανε, κε κιλιότανε, κε κιλιότανε, κι' όσο περισότερο κιλιότανε τόσο κε πιο πολί τον τσιμπύσαν τα ψίχυλα — κι' όλο κε χιρότερα, κε χιρότερα, κε χιρότερα. Όρμισε ο Ρινόκερος στι φινικιά κι' άρχισε να τρίβετε πάνο-τις, κε τριβότανε, κε τριβότανε, κε τριβότανε. Κε τόσο πολί τριβότανε, κε τόσο δινατά τριβότανε, πυ έκανε απ' το τρίψιμο στι ράχι-τυ μια μεγάλι

σύφρα,—τόρα βρίσκετε πάνο απ' τις πλάτες-τυ, κι' άλι σύφρα από κάτο, όπυ ίτανε πρίν τα κυμπιά (μα τα κυμπιά αφτά κσεπεταχτίκανε με το τρίψιμο), κ' έκανε ακόμα κι' άλες σύφρες στα πόδια-τυ. Κι' αφτό το χάλασε πολί το χαραχτίρα, μα δεν τον γλίτοσε απ' τα ψίχυλα. Τα ψίχυλα μίνανε κάτο απ' το δέρμα-τυ κε τον γρατσυνύσανε σάμπος τίποτα δεν κσέρανε. Κε τράβικσε το δρόμο-τυ καταγρατσυνιζμένος κε τρομερά θιμομένος. Κι' από τότε ος σίμερα ακόμα κάθε Ρινόκερος έχι πολί χοντρές σύφρες στο δέρμα-τυ κε πολί ελεινό χαραχτίρα, κι' όλα αφτά, γιατί ίνε κάτο απ' το δέρμα-τυ τα ψίχυλα.

Κι' ο Πάρσος κατέβικε απ' τι φινικιά, έχοσε βαθιά στο κεφάλι-το καπέλο-τυ, πυ άστραφτε στον ίλιο σαν ίλιος, κ' έφιγε μακριά απ' το μέρος αφτό, τραβόντας κατά το Οράτοβο, την Αμιγδάλα, τις Απάνο Κιλάδες τις Ανανταρίβας κε τυς Βάλτυς τι Σοναπύτας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

IΠΕΦΘΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: Γ. ΚΥΝΤΟΚΟΤΣΕΦ
ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: Θ. ΣΑΜΑΡΑΣ

Подписано к печати 15-III 1937 г. Уполоблита № 1762. Тираж 1000.

Стат. формат 72x93 1/16, печат. листов 4 3/4, в листе 27840 знак., автор. листов 3 3/10. бум. листов 3 3/4. Мариуполь, типография Донецкого Областного Греческого Издаельст Зак. № 29.

ТІМІ—80к.
ЦЕНА—80к.

Р. КИПЛИНГ

СКАЗКИ

На греческом языке.

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО
МАРИУПОЛЬ—1937